

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

29 april 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR RUIMTELIJKE ORDENING, OPENBARE WERKEN EN VERVOER

Interpellatie van de heer Carl Decaluwé tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het gebruik van het openbaar domein door telecomoperatoren en de bevoegdheidsverdeling terzake

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt van 15 december 1998 en het Floralux-dossier

Interpellatie van de heer Jacques Devolder tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt van 15 december 1998 en het Floralux-dossier

Interpellatie van de heer Herman Lauwers tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de druk op provincies en planologen om de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen uit te hollen wat de taakstellingen voor nieuwe woningen en bedrijventerreinen betreft, vooral in de buitengebieden

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over bestektekst, timing en beschikbaarheid van studies over de luchthavens Antwerpen en Oostende

Vraag om uitleg van de heer Arnold Van Aperen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de achterstand bij de administraties ruimtelijke ordening

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het wegwerken van de achterstand bij de stedenbouwkundige diensten, in het bijzonder voor de provincie Antwerpen

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de beslissing van de minister tot intrekking van de verkavelingsvergunning in het Wolvenbosch in Kapellen

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanbevelingen voor kartings

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bootdienst Zemst-Brussel

Vraag om uitleg van de heer Leonard Quintelier tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over N42, primaire weg II te Herzele-Wijnhuize

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bereikbaarheid van West-Vlaanderen per trein

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het taalgebruik bij De Lijn in Vlaams-Brabant

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Donderdag 29 april 1999

VOORZITTER : De heer Jaak Gabriëls

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.21 uur.*

Interpellatie van de heer Carl Decaluwé tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het gebruik van het openbaar domein door telecomoperatoren en de bevoegdheidsverdeling terzake

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwé tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het gebruik van het openbaar domein door telecomoperatoren en de bevoegdheidsverdeling terzake.

Minister Stevaert zal in naam van de minister-president antwoorden op deze interpellatie.

De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, artikel 98 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven zoals gewijzigd door de wet van 19 december 1997 bepaalt dat, alvorens er kabels of bovengrondse lijnen en bijkomende uitrustingen kunnen worden aangelegd op het openbaar domein, elke operator van het openbaar telecommunicatienet het plan van aanleg en de bijzonderheden ervan onderwerpt aan de goedkeuring van de overheid waarvan dit openbaar domein afhangt.

De telecommunicatiewetgeving is een federale wetgeving. Ze werd reeds in grote lijnen aangepast aan de nieuwe marktsituatie. Er is al sinds lange tijd geen sprake meer van de RTT : ondertussen

praten we over Belgacom en andere operatoren, zoals Telenet, dat onder onze bevoegdheid valt.

Toch stel ik vast dat een aantal deelaspecten van de wetgeving nog steeds de stempel dragen van een monopolieperiode. Zo is er het voorrecht waarvan Belgacom, de vroegere RTT, geniet om overal kabels te trekken en infrastructures aan te leggen zonder dat enige overheid gemachtigd is om onder meer borgstellingen te eisen of gebeurlijke schade te vergoeden. Dat is in feite de essentie van dit verhaal. De overheid mag luidens de federale wetgeving voor het gebruiksrecht geen belasting, taks, cijns, retributie of vergoeding van welke aard ook opleggen.

Anderzijds bepalen de artikelen 40 en 44 van het Vlaams decreet van 18 december 1992 houdende bepaling tot de begeleiding van de begroting voor 1993 dat elk privé-gebruik van het gewestelijk openbaar domein, van de wegen, de waterwegen en hun aanhorigheden ressorterend onder het beheer van het Vlaams Gewest, een vergunning vereist. Ook is er volgens dit decreet een retributie verschuldigd. Bovendien behoort volgens artikel 6, paragraaf 1 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen de exclusieve bevoegdheid over het gewestelijk openbaar domein daadwerkelijk toe aan de gewesten.

Zelf heb ik terzake ook wat onderzoekswerk verricht. In het kader van de diverse wetteksten ligt het zelfs voor de hand dat gemeenten en provincies, als een operator van een openbaar telecommunicatienet vraagt om bijvoorbeeld een leiding te trekken onder een bestaand voetpad, wel degelijk het recht hebben om een borgstelling te vragen voor de vergoeding van de eventuele schade die bij het uitvoeren van deze werken wordt veroorzaakt. Uit diverse interventies van federaal volksvertegenwoordiger Leterme blijkt dat de vice-premier, de heer Di Rupo, tegenstrijdige antwoorden geeft in dit verband. Als we het antwoord van de minis-

Decaluwé

ter op de parlementaire vraag van 19 juni 1998 vergelijken met dat op de mondelinge vraag van 23 februari 1999, dan ziet men deze tegenstrijdigheid. Toen de heer Leterme vice-premier Di Rupo daarop wees, antwoordde deze dat hij niet in staat was twee verschillende dingen te zeggen in een zo korte tijdspanne. Hij maakte er zich dus nogal gemakkelijk vanaf.

Ook de heer Vermeiren kaartte door middel van een aantal schriftelijke vragen deze problematiek aan bij uw voorganger, minister Baldewijns. De vraag rijst immers of de federale wetgever het domein van de decreetgever niet heeft betreden. Dat wordt deels bevestigd in het antwoord van minister Baldewijns aan de heer Vermeiren. Ik stel vast dat door deze eenvoudige interpellatie de nervositeit de laatste tijd enorm is toegenomen, vooral bij Belgacom. Ik stel vast dat diverse collega's onder druk staan. Belgacom huivert blijkbaar bij de gedachte eventueel een waarborg te moeten storten bij de respectieve gemeentebesturen, zodat eventuele schade bij het trekken van kabels kan worden verhaald voor de reparatie van een trottoir of een weg.

Mijnheer de minister, kunt u me bevestigen of de federale wetgever zich bevindt op het domein van de decreetgever? Werd deze problematiek reeds door de Vlaamse Gemeenschap aangekaart bij het federale niveau? Ik heb de indruk dat vice-premier Di Rupo ervan uitgaat dat er nog steeds een hiërarchie der normen heerst, en dat het federale niveau net iets hoger is dan het Vlaamse. Het lijkt me echter dat we in het huidige Belgische staatsbestel geen dergelijke hiërarchie hebben op dit vlak.

Ik heb reeds een paar malen Belgacom vernoemd, maar Telenet Vlaanderen bevindt zich in dezelfde situatie. In welke mate is Telenet Vlaanderen bij deze problematiek betrokken en eventueel anders behandeld dan bijvoorbeeld de andere operatoren die gelijkaardige werken uitvoeren?

Er is een groot juridisch probleem, maar er is nog niet veel ondernomen. Is de Vlaamse regering bereid de zaak bij het Arbitragehof aanhangig te maken, zodat de Vlaamse gemeentebesturen een kans krijgen een waarborg te vragen aan de betrokken telecomoperatoren?

En ten vierde: welke alternatieven heeft Vlaanderen om te kunnen optreden om het decreet van 18 december 1992 integraal te laten toepassen?

De voorzitter: Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal antwoorden namens de minister-president. Het eerste aspect betreft de gewestelijke bevoegdheid. Het verlenen van een licentie om als operator van een telecomnet op te treden op Belgisch grondgebied is een federale aangelegenheid. Artikel 98 van de wet van 21 maart 1991 inzake sommige economische overheidsbedrijven was aanvankelijk alleen van toepassing op Belgacom. Met de liberalisering van de telecommarkt zou België van concurrentievervalsing kunnen worden beschuldigd als de privileges van Belgacom worden gehandhaafd die voortvloeien uit de omschrijving 'economisch overheidsbedrijf' in de wet van 21 maart 1991.

In plaats van die voorrechten af te schaffen, werden ze bij wet van 19 december 1997 eveneens toegekend aan de andere 'operatoren van een openbaar telefoonnet', hoewel dit louter private rechtspersonen zijn met uitsluitend commerciële oogmerken. De federale wetgever heeft vrijstelling van retributie verleend op het gewestelijk openbaar domein. De wet op de hervorming van de instellingen van 1988 heeft nochtans het beheer van de wegen, waterwegen en aanhorigheden tot de exclusieve bevoegdheid van de gewesten verklaard. En bij bijzondere wet van 16 juli 1993 is aan die bevoegdheden het juridisch stelsel van de land- en waterwegenis toegevoegd, met inbegrip van het verlenen van vergunningen voor privé-gebruik op het openbaar domein. Dat laatste is uitdrukkelijk vermeld in de parlementaire handelingen.

Het Vlaams Gewest heeft de wet van 21 maart 1991 niet aangevochten bij het Arbitragehof, want dat zou een bevoegdheidsoverschrijding impliceren. De decreetgever heeft deze wet echter gecounterd door in het begrotingsdecreet van 18 december 1992 te bepalen dat elk privé-gebruik van het openbaar domein afhankelijk wordt gesteld van een vergunning én van het betalen van een retributie.

De Vlaamse regering werd opgedragen de procedure uit te werken en de retributiebedragen vast te stellen. Dit is enkel gebeurd voor de waterwegen in een beslissing van de Vlaamse regering van 16 maart 1994. Om de gerezen toepassingsmoeilijkheden te ondervangen en ook om het decreet toepasbaar te maken op het openbaar domein van de wegen, wordt door de administratie een ontwerp van retributiereglement uitgewerkt. Dat reglement is nog niet door de Vlaamse regering goedgekeurd.

Stevaert

Uiteindelijk zal het Arbitragehof, nadat het wordt gevat door een prejudiciële vraag van de burgerlijke rechtbank, zich moeten uitspreken over de bevoegdheidsverdeling tussen de staat en het Vlaams Gewest. De Vlaamse regering zal dan de wil van de decreetgever moeten respecteren en de decreetsbepalingen van 18 december 1992 ten uitvoer leggen.

Ik wil het nu even hebben over de telecomoperatoren. Als de interpellant begaan is met het belang van Telenet Vlaanderen, dan moet worden vastgesteld dat Telenet alle baat heeft bij de handhaving van het status quo. Door een beroep te doen op het gelijkheidsbeginsel, de gewijzigde wet van 21 maart 1991 en het ontbreken van een uitvoeringsbesluit op het decreet van 18 december 1992 voor het wgendomein, kan deze vennootschap -voorlopig – gratis lijnen plaatsen.

Als de administratie weigert een telecomoperator, die zich niet onderwerpt aan de wil van de decreetgever, een vergunning en de toegang tot het openbaar domein te verlenen, moet die operator zich tot de rechter wenden om zijn privilege veilig te stellen.

In het ontwerp van retributiereglement dat de administratie heeft uitgewerkt worden terecht financiële waarborgen geëist vanwege de betrokken maatschappijen. Zo zal de wegbeheerder de mogelijkheid hebben om deze maatschappijen onder meer te dwingen na het graven van sleuven verhardingen op een adequate wijze te herstellen.

Een van de grote bekommernissen van de interpellant zijn de belangen van de gemeenten. In tegenstelling tot het gewestelijk openbaar domein, behoort het gemeentelijk openbaar domein nog tot de bevoegdheidssfeer van de federale wetgever. De argumenten tegen het verbod om retributies te heffen, waarin is voorzien in de wet van 1991, kunnen de gemeenten dus niet inroepen.

Wel moet worden verwezen naar artikel 6 van de wet op de hervorming van de instellingen, dat 'het juridisch stelsel van de land- en waterwegen, wat ook de beheerders ervan zijn' omschrijft als een gewestelijke bevoegdheid. Zoals hoger reeds aangehaald wordt het verlenen van vergunningen voor privaat gebruik daartoe gerekend. In die optiek is de decreetgever bevoegd om het privaat gebruik van het gemeentelijk openbaar domein te regelen. De decreetgever heeft van die bevoegdheid – nog –

geen gebruik gemaakt, zodat de bestaande wetgeving van kracht blijft.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Zal men nog tijdens deze zittingsperiode dat retributieprobleem te regelen ?

Minister Steve Stevaert : Ik ben ervan overtuigd dat dit pas na de verkiezingen zal gebeuren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Ludo Sannen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt van 15 december 1998 en het Floralux-dossier

Interpellatie van de heer Jacques Devolder tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt van 15 december 1998 en het Floralux-dossier

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Sannen en van de heer Devolder tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt van 15 december 1998 en het Floralux-dossier.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik zal niet ingaan op de lopende juridische procedures omtrent Floralux. Ik zal evenmin ingaan op het al dan niet verantwoord zijn van de inplanting van Floralux. Ons standpunt is duidelijk : we hebben er mee voor gezorgd dat een procedure werd gestart bij de Raad van State om het BPA nietig te laten verklaren. De auditeur geeft de klagers gelijk, het is een BPA à la carte, dat afwijkt van het gewestplan. Ik zal ook niet ingaan op mogelijk politiek gelobby, dat in een bepaalde pers waarschijnlijk terecht gesjoemel werd genoemd. VLD, SP, CVP en Volksunie zouden daarbij betrokken zijn. Wat me interesseert is uw rol in dit dossier, mijnheer de minister. De andere

Sannen

elementen kunnen op een ander moment aan bod komen.

Het BPA dat u op 26 maart hebt ingetrokken, dateerde van 24 juli 1991. Het kwam tot stand ondanks een negatief advies van de administratie. Men is naar de Raad van State gestapt, maar tot op heden is hierover geen uitspraak, enkel een verslag van de auditeur. Op basis daarvan trekt u het BPA in. Het verbaast me dat een verslag van een auditeur voldoende grond biedt voor uw beslissing. Zal er eigenlijk nog een uitspraak van de Raad van State volgen, vermits het BPA werd ingetrokken ?

Waar blijft de rechtszekerheid als een BPA in 1991 wordt goedgekeurd en in 1999 door een ministerieel besluit kan worden ingetrokken ? Waarom hebt u niet gewacht op de vernietiging door de Raad van State ? Dat zou een definitieve oplossing zijn.

Loopt u nu niet het risico van planschade ? Floralux kreeg een exploitatievergunning op basis van een bestemmingsplan dat u acht jaar later intrekt. Uw argumentatie daarvoor klopt natuurlijk wel : dit plan had nooit tot stand mogen komen. Ik ben het daar absoluut mee eens. U doorkruist echter een juridische procedure en ondergraaft die daardoor.

Ik begrijp ook niet dat u beweert dat dit BPA nooit had mogen totstandkomen, terwijl u een voorstel tot gewestplanwijziging hebt ingediend dat werd goedgekeurd door de regering op 19 december 1998. Die goedkeuring is gebaseerd op een vroegere, voorlopige vaststelling van het gewestplan op 19 december 1997, op voorstel van hetzelfde kabinet en dezelfde administratie. Dat heeft de gewone procedure doorlopen en werd eind vorig jaar door u definitief vastgelegd. Tijdens de procedure van de gewestplanwijziging werden nogmaals bezwaren aangehaald, bezwaren die tevens melding maken van een procedure bij de Raad van State.

Uit het besluit in het Staatsblad blijkt dat u op de hoogte was van die lopende procedure. Ik kan begrijpen dat u niet het hele dossier of de hele samenvatting leest, maar ik kan niet begrijpen dat u het besluit niet leest. Het besluit verwijst naar de bezwaren en de lopende procedure bij de Raad van State. Ik begrijp dan ook niet dat u achteraf zegt dat u van niets wist.

Trouwens, ik denk dat u het wel wist en dat dit een beleid is met twee maten en gewichten. In het ver-

leden zei u duidelijk dat een BPA voor een particulier geval onmogelijk is. Hier gaat u zelfs over tot een gewestplanwijziging voor een particulier geval. Dat gebeurt niet eens binnen een geheel, maar in een afzonderlijk besluit. Dit lijkt me vrij tweeslachtig.

Mijnheer de minister, in eerste instantie beweerde u dat er informatie werd achtergehouden door de provinciale diensten en de administratie. Als ik daarvan uit moet gaan, dan hoop ik dat u reeds de vereiste sanctiemaatregelen hebt genomen. Dit zou immers grof zijn. Intussen weten we allemaal dat dit niet is gebeurd. De informatie is wel bij u terechtgekomen. Die informatie verwees duidelijk naar een lopende procedure bij de Raad van State. Ik mag er dan ook van uitgaan dat u op de hoogte was van de inhoud van het besluit. Mocht dat niet het geval zijn, dan moet ik dat als een vorm van onbehoorlijk bestuur beschouwen. Ik kan me immers niet inbeelden dat een minister een besluit waarvan hij de inhoud niet kent, bij de regering zou indienen.

Wat me in dit dossier het meest stoorde, was de manier waarop u uw verantwoordelijkheid probeert recht te zetten door de schuld af te wentelen op andere diensten, in eerste instantie op de administratie en de provincie. Ik had van u iets meer rechtlijnigheid in uw beleid verwacht. Mocht u het gewestplan toch op deze manier hebben herzien omwille van bepaalde druk of bepaald lobbywerk of omwille van een andere reden, dan had ik van u voldoende moed verwacht om dat toe te geven en het zwakke in dit besluit te aanvaarden. Ik vind het ontzettend erg dat u in eerste instantie hebt getracht de zwarte piet naar anderen door te schuiven.

Als reactie beweerde u dat u het BPA onmiddellijk zou intrekken. U hebt dat gedaan. In een eerste reactie zei u zelfs dat u reeds besloten had een besluit op te stellen om dit BPA in te trekken. Iets dergelijks kan natuurlijk niet worden gecontroleerd, maar we kunnen wel controleren dat uw ministerieel besluit dateert van 26 maart 1999. Dat is duidelijk daarna. In dat ministerieel besluit trekt u dat BPA natuurlijk in.

Wat verandert dat aan de juridische procedure en aan de juridische situatie ? Het gewestplan werd herzien. Daar wordt een dienstzone gecreëerd waardoor het functioneren van Floralux mogelijk wordt. Floralux heeft zelfs een beetje uitgebreid op basis van de gewestplanherziening. U kunt niet beweren dat er een BPA nodig is vooraleer Floralux operationeel kan worden. Floralux heeft zelfs uit-

Sannen

gebreed op basis van de inkleuring in het gewestplan zonder een BPA. Blijkbaar was dat allemaal mogelijk.

De intrekking van het BPA verandert niets aan de feitelijke juridische situatie. Het is misschien een doekje voor het bloeden dat u creëert om te tonen dat u er wel wat aan wilt doen, maar aan de feiten verandert niets. Alles blijft bij het oude. Floralux is juridisch in orde. Van een gewestplanwijziging, of een voorstel tot gewestplanwijziging of een voorlopige aanvaarding binnen de regering voor een nieuw gewestplan voor dit gebied heb ik tot heden nog niets gemerkt.

We kunnen deze interpellatie pas vandaag houden. Nochtans werd het interpellatieverzoek al lang geleden ingediend. Twee maanden later heeft de regering blijkbaar nog geen enkel initiatief genomen om dit gewestplan opnieuw in herziening te stellen.

Mijnheer de minister, u beseft ook wel dat het aanleiding zou geven tot ernstige planschade voor de Vlaamse Gemeenschap indien dit gewestplan opnieuw zou worden herzien en dit gebied opnieuw als agrarisch gebied zou worden ingekleurd.

De voorzitter : Mijnheer Sannen, ik vraag u af te ronden. Uw spreektijd is reeds voorbij.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, ik zal overgaan tot mijn concrete vragen.

Mijnheer de minister, welke overwegingen maakte u om het gewestplan te wijzigen in het voordeel van Floralux ?

Was u op de hoogte van de juridische procedures die in verband met dit dossier hangende waren bij de Raad van State ? Zo ja, waarom hebt daar geen rekening mee gehouden in uw overwegingen ? Waarom bent u toch afgeweken van de vroegere stelling 'geen bestemmingsplanwijziging voor een particulier geval' ? Zo niet, kunt u daarvoor een verklaring geven ?

Eerlijk gezegd geloof ik dit wel niet. U moet me dit ook niet laten geloven. Ik durf het woord bijna niet te gebruiken, maar ik zou dat op dat ogenblik bijna een vorm van ministeriële onbekwaamheid vinden. Ik wil het wel nog beperken tot dat ogenblik. Wie zou er dan wel verantwoordelijk zijn geweest voor deze nalatigheid die aanleiding heeft gegeven tot dit onbehoorlijk bestuur ? Hebt u de nodige maatregelen genomen om die verantwoordelijke op de

een of andere manier te sanctioneren ? Dit betreft ook uw kabinet, want uw kabinetschef was al in 1991 bij dit dossier betrokken. Hij was dus duidelijk op de hoogte. Of bent u misschien zelf verantwoordelijk ? Ik hoop dat u die persoonlijke verantwoordelijkheid in dat geval op u neemt.

Hebt u reeds initiatieven genomen om het betreffende gewestplan Roeselare-Tielt opnieuw in herziening te stellen om de omzetting naar agrarisch gebied te realiseren ? Bent u zich dan ook bewust van de mogelijke planschade die dat met zich meebrengt ?

De voorzitter : Mijnheer Sannen, uw interpellatieverzoek werd in het Bureau op 22 maart behandeld. De commissie heeft zelf afgesproken om de daaropvolgende week volledig te besteden aan het ontwerp van decreet over de ruimtelijke ordening.

De heer Devolder heeft het woord.

De heer Jacques Devolder : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ook ik heb mijn bedenkingen bij het feit dat u vorige maand de vermoorde onschuld speelde met betrekking tot de wijziging van het gewestplan voor Roeselare-Tielt op het grondgebied van de gemeente Moorslede. Uw voorganger Baldewijns en uzelf werden volgens u onder meer door de stoute West-Vlamingen van de regionale commissie in het ootje genomen. Bij de geviseerden horen dan de heren Decaluwé en Bril. Ook een partijgenoot van u hoort erbij.

We worden dus verweten dat we u op het verkeerde been hebben gezet. U hebt zeker in de beginfase te snel op de bal willen spelen. De persverklaringen bewijzen dat. U hebt zware maar onterechte aantijgingen geuit. Men zou u zogenaamd cruciale informatie hebben achtergehouden over de lopende procedure, de gerechtelijke klachten en de bezwaren inzake het dossier Floralux. Mede door het achterhouden van deze informatie zouden u en uw voorganger de wijziging van het gewestplan, waarbij het betwiste BPA van lager plan rechtskracht krijgt als hoger plan, hebben goedgekeurd.

Dit is een flagrante leugen. Wie de publicatie in het Belgisch Staatsblad van 5 februari 1999 op bladzijde 3.489 en 3.490 naleest, ziet dat het besluit van de Vlaamse regering van 15 december met betrekking tot de definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan voor deze gemeente integraal de overwegingen van de regionale commissie overneemt. Daarin wordt ook melding gemaakt van de vijf ingediende bezwaren en

Devolder

van de procedure bij de Raad van State en de rechtbank.

Mijnheer de minister, op dat vlak werd u door de regionale commissie volledig geïnformeerd. Het advies van de regionale commissie werd op de zitting van 25 september 1998 onmiddellijk overgemaakt aan de Vlaamse regering. In West-Vlaanderen laat men dergelijke zaken niet slingeren. Het dossier lag zeer snel op uw bureau. U had ruim de tijd om indien nodig, vóór de beslissing van 15 december 1998 opnieuw alle informatie in te winnen.

Minister Baldewijns lag aan de basis van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1997. Het BPA-Kezelberg van het Floralux-dossier werd als lager plan voorlopig opgenomen in een hoger plan, namelijk het gewestplan. Het besluit dat werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 5 februari 1999, legde definitief een regeling vast. Dat is toch merkwaardig. Er was een vermoeden dat op administratief vlak iets kon gebeuren en men heeft het in een apart besluit opgenomen.

Ik heb de zaak nog even nagegaan in mijn dossier. Ik zetel reeds lang in deze regionale commissie van West-Vlaanderen. De eerste keer dat we met dit dossier werden geconfronteerd, was op 15 juni 1990 toen dit BPA als voorontwerp een voorwaardelijk gunstig advies kreeg. In de vergadering van 19 oktober 1990 lag het voor als een ontwerp van BPA.

De pers heeft een aantal verkeerde conclusies getrokken. In artikels stond dat er heel wat politieke lobbying aan te pas was gekomen. Ik heb me de moeite getroost de zaak na te gaan. De regionale commissie van West-Vlaanderen telt 22 leden. Op de bewuste vergadering, waarbij voor de eerste maal over het ontwerp moest worden beslist, waren zes leden afwezig. Het ontwerp van BPA werd slechts goedgekeurd met tien stemmen voor en drie stemmen tegen bij drie onthoudingen. Het klein aantal aanwezigen duidt toch aan dat er niet werd gelobbyd.

De kabinetschef werkte toen al op het ministerie van Ruimtelijke Ordening en kan dus niet beweren dat men toen niet op de hoogte was. De negen moeilijkheden werden toen reeds in het dossier opgesomd.

Mijnheer de minister, in het licht van de geschiedenis van deze zaak is het duidelijk dat u verkeerd

hebt gehandeld door de schuld te geven aan een andere administratie of zelfs aan een bestendige deputatie. Dat u deze laatste beschuldigt, zou me trouwens erg verwonderen, want tot de West-Vlaamse deputatie behoren ook twee leden van uw partij. Mijn conclusie luidt dan ook : eigen schuld, dikke bult.

Mijnheer de minister, kunt u nog beleidsverantwoordelijkheden dragen nadat u uw verantwoordelijkheid in andermans schoenen hebt pogen te schuiven ? U zult waarschijnlijk sowieso niet veel langer voor dit beleid moeten instaan.

Hebt u reeds rekening gehouden met de potentiële zware schadeclaims voor het geval u het gewestplan Roeselare-Tielt zou herzien ? In 1995 heeft de West-Vlaamse deputatie, waarin zoals gezegd ook uw partij is vertegenwoordigd, een overeenkomst van openbaar nut afgesloten met het bedrijf Floralux. Het ging om de aanleg van een rond punt ten bedrage van 8 miljoen frank. Het privé-bedrijf zou daarbij maximum 4 miljoen frank inbrengen. In de overeenkomst werden echter voorwaarden opgenomen. Als u voortgaat zoals u bezig bent, dient u voor dit dossier rekening te houden met zware schadeclaims, want ook de provinciale overheid is betrokken partij.

In 1990 waren de meningen over dit dossier in West-Vlaanderen duidelijk verdeeld. Ik betreur dat de administratieve rechtsprocedures zo lang aanslepen, want daardoor wordt de bedrijfstoestand onzeker. Ik heb deelgenomen aan de discussie over de gewestplanwijziging in West-Vlaanderen, en deze keer was er een veel grotere meerderheid te vinden voor de wijziging dan in 1990. Men heeft immers ingezien dat de juridische procedures veel te lang aanslepen.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Sannen, het is niet mijn gewoonte om het voor de minister op te nemen, maar we moeten toch eerlijk toegeven dat de procedure voor de gewestplanwijziging Roeselare-Tielt bijna was afgerond toen de minister aantrad. Het heeft trouwens bloed, zweet en tranen gekost om dit dossier, dat slechts één van de moeilijke punten van de procedure vormde, af te ronden. Het zou al te makkelijk zijn om een nieuwe minister de hele procedure te laten overdoen.

Mijnheer Sannen, er kan inderdaad moeilijk worden ontkend dat rond dit dossier duw- en trekwerk

Decaluwé

is verricht. Dat Agalev veeleer heeft getrokken dan geduwd, kan juist zijn. Uw partij heeft trouwens geen verkozenen in onze regio. Bij een gelijkaardig dossier over de zaak-Melchior, maakt Agalev echter wel deel uit van het gemeentebestuur en onderneemt het pogingen om een regularisatie te bekomen. In het Floralux-dossier bestond een vorm van georganiseerde chaos op het vlak van ruimtelijke ordening. De aanpak van het dossier is inderdaad niet goed te praten, maar er moet ook rekening worden gehouden met de realiteit.

Mijnheer Sannen, u hebt zelf gezegd dat het bedrijf Floralux juridisch in orde is omdat het over de vereiste vergunning beschikt. Agalev pleit nu voor het ongedaan maken van een deel van de gewestplanwijziging en wil alles weer in oorspronkelijke staat laten herstellen. Ik heb geen zin om uw voorstel te steunen, want enkel de belastingbetaler zou daaronder lijden.

Mijnheer de minister, in welke mate hebt u reeds rekening gehouden met schadeclaims ? Het gaat immers over een bedrijf met een enorme omzet. We praten nu wel over claims van 10 à 20 miljoen frank, maar volgens mij kunnen die ook 100 miljoen tot 1 miljard frank bedragen.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, ik vind de opmerkingen van de heer Decaluwé nogal kras. In het begin van mijn interpellatie heb ik duidelijk gezegd dat ik het niet over de wenselijkheid van de inplanting van Floralux wil hebben. Dat debat moeten we op een ander ogenblik voeren.

De heer Carl Decaluwé : U bent toch tegen de inplanting van het bedrijf ?

De heer Ludo Sannen : Ja, inderdaad. Daarvoor hebben we de juridische procedures gevolgd. De uitspraak van de Raad van State afwachten was waarschijnlijk de beste procedure, want dat zou tot geen enkele schadeclaim hebben geleid. Niemand was vragende partij om het gewestplan te herzien. Nu is de situatie anders.

Het verbaast me vooral dat de minister zelf het gewestplan in herziening wilde stellen. Hij is begonnen met het intrekken van het BPA. U moet de vraag over mogelijke schadeclaims niet aan mij, maar aan de minister stellen. De meerderheid

moet de consequenties dragen van de beleidsbeslissingen van deze regering.

De voorzitter : Ik wil de heer Sannen niet verdedigen, dat kan hij zelf wel. Mijnheer Decaluwé, bij het opstellen van het gewestplan Maasland is uitdrukkelijk gestipuleerd dat de constructies die er staan, moeten worden geregeld door een BPA dat werd opgesteld door de gemeente. Men draagt in het gewestplan die opdracht aan de gemeenten op.

De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer de minister, ik wil even reageren op de heer Decaluwé. Hij geeft toe dat dit dossier niet op de meest orthodoxe manier is behandeld, maar hij stelt dat aangezien er nu planschade is, we dat beter zo zouden laten. Die houding is totaal verkeerd. Op die manier kunnen we elk dossier goedpraten.

Mijnheer de minister, dit dossier heeft me verbaasd, en vooral uw reactie. Er is juridisch gesproken eigenlijk niets aan de toestand gewijzigd. Integendeel, door het BPA in te trekken, vervalt natuurlijk ook de grond waarop de Raad van State eventueel een uitspraak zou moeten doen. We zullen dus nooit een uitspraak ten gronde krijgen over de inhoud van het BPA en de mate waarin het beantwoordt aan de filosofie van onze ruimtelijke ordening.

Als het BPA had blijven bestaan en er zou een uitspraak van de Raad van State zijn gekomen met een mogelijke vernietiging van het BPA, dan zou dat impliciet iets hebben gezegd over de wijziging van het gewestplan. Het stoort me vooral dat dit een wijziging van het gewestplan is op maat van een bedrijf.

Aan gemeentebesturen wordt opgelegd om voor het minste een sectoraal BPA op te maken. Ik vind dat goed. Gemeentebesturen kunnen dat soort dingen niet regelen op maat van een bedrijf, wat ook goed is. De overheid vraagt daartoe structuurplannen, studies, enzovoort. Ik vind dan wel dat de Vlaamse overheid dezelfde weg moet volgen voor haar eigen bevoegdheden. Planschade kan in geen geval een argument zijn. Wie zijn gat brandt, moet op de blaren zitten. Dat geldt ook voor de Vlaamse overheid.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, de heer Devolder heeft het verhaal correct geschetst. Dit BPA werd in 1991 door de Vlaamse regering, op voorstel van minister Waltniel, goedgekeurd. Daarna heeft het zeer lang bij de Raad van State gerust. Daarna is er een verslag gekomen van de auditeur van de Raad van State.

Ondertussen heeft de Vlaamse regering een inherzieningsstelling van het gewestplan goedgekeurd. Die procedure kende een normaal verloop. Er werden adviezen uitgebracht. De afhandeling van de adviezen en bezwaarschriften is een bevoegdheid van de regionale commissie, waarvan de heer Devolder ondervoorzitter is. De regionale commissie heeft gunstig geadviseerd. De bestendige deputatie heeft gunstig geadviseerd en de regering heeft het licht op groen gezet voor de inherzieningsstelling. Op dat moment kwam dat dossier op mijn bureau terecht.

Op dat moment stond in het dossier dat er een procedure bij de Raad van State liep. Als er geen gewestplannen meer zouden kunnen worden goedgekeurd omdat er een procedure bij de Raad van State loopt, zouden er niet veel worden goedgekeurd. Iedereen heeft me in de commissie met aandrang gevraagd om zelfs verdere stappen te zetten, zoals geen rekening te houden met een PV of een vonnis. Over de procedure bij de Raad van State is in het verslag maar een regeltje opgenomen. De regionale commissie is daar bevoegd voor, en mag dat voorstellen zoals zij dat wenst. Ik zal haar daar niets verwijten.

Maar na de goedkeuring van het gewestplan door de Vlaamse regering, lag daar ondertussen het verslag van de auditeur van de Raad van State. De regering was daar dus toen niet van op de hoogte.

Er is bovendien nog een bijkomend element, waarover ik het nog nooit heb gehad en waaromtrent ik me steeds terughoudend heb opgesteld. Ik heb het over de strafrechtelijke procedure, waar nog niet naar verwezen werd.

Het eerste gegeven is dus dat het gewestplan is goedgekeurd. Het tweede gegeven is dat ik heb gezegd dat ik het BPA zou intrekken. De opdracht daartoe heb ik nog voor al die mediaheisa gegeven. De welles-nietesdiscussie daaromtrent wens ik niet te voeren. De intrekkingsovereenkomst en het gevolg ervan zijn ondertussen gepubliceerd.

Ik koppel een dossier niet graag aan een ander, maar het moet mij van het hart dat de fractie van de heer Lauwers in een ander dossier uitdrukkelijk heeft gevraagd die methodiek van de intrekking

toe te passen. Het betreft een Limburgs dossier, waarin de voormalige voor monumenten bevoegde minister mij herhaaldelijk heeft verzocht om de toepassing van deze methode.

We hebben in dit dossier gebruik gemaakt van de methodiek van intrekking, rekening houdend met de tijd die de Raad van State nodig heeft gehad om tot een verslag van de auditeur te komen. Ook daartegen is beroep mogelijk, en de betrokkene zal naar alle waarschijnlijkheid beroep aantekenen. We zullen wel zien welk gevolg daaraan zal worden gegeven.

Bij intrekking wordt voorzien in procedures binnen de zestig dagen. Als om bepaalde redenen zou blijken dat de intrekking ten onrechte gebeurd is, dan tellen de inhoudelijke argumenten. Maar als zou blijken dat de intrekking terecht is gebeurd, dan zullen we op grond daarvan de volgende stappen zetten.

Sta mij toe het nu even te hebben over het gewestplan zelf. Dit komt natuurlijk in een heel ander licht te staan indien blijkt dat de intrekking van het BPA niet terecht is gebeurd. Ook andere betrokkenen zouden schadevergoeding kunnen vragen, wat bij mij de indruk wekt dat men een aantal zaken expliciet aan het verwarren is.

Mijnheer Devolder, u mag contact opnemen met de gedeputeerde bevoegd voor ruimtelijke ordening. Ik beschuldig jullie er niet van stoute jongens te zijn, en neem aan dat de bestendige deputatie van West-Vlaanderen terecht gunstig advies heeft verleend. Ik kijk niet naar de samenstelling van de bestendige deputatie. Als ik steeds zou kijken wie al dan niet in het schepencollege zit, zou ik mijn werk niet naar behoren uitvoeren.

De voorzitter heeft reeds verwezen naar het gewestplan Maasland, meer bepaald naar de gemeente Lanaken. Daar maakt mijn partij deel uit van de meerderheid, samen met Agalev en de VLD. Ik ben blij dat de voorzitter dit voorbeeld aangehaald heeft, want dat stelt mij in de gelegenheid een misvatting definitief uit de wereld te helpen. Het gaat daar immers om een verfijning, via een BPA, van een legaal gebouw. Het is dus nooit de bedoeling geweest iets illegaals recht te trekken.

Ook in het dossier Floralux wil ik een grote misvatting uit de wereld helpen. Men beweert dat dit een BPA en gewestplan op maat van één bedrijf is. Mijnheer Devolder, ik kan u verzekeren dat dit niet mijn bedoeling was. Als dat wel zo was, zou ik het trouwens niet op die manier doen : het omzetten in KMO-zone is voor dat bedrijf geen ideale

Stevaert

oplossing. Dit vergt een heel ander soort gewestplan. Ik heb er het raden naar waarom de levende West-Vlaamse krachten dat zo hebben gedaan.

In dit dossier vergeet men wel eens dat Floralux over alle bouwvergunningen beschikt.

De discussie gaat over de activiteiten die Floralux in dat gebouw ontwikkelt, niet over de vraag of Floralux al dan niet moet worden afgebroken. Het belangrijkste punt in dit dossier is de vraag over het productengamma, die samenhangt met de sociaal-economische vergunning. Dit is geen Vlaamse, maar een federale bevoegdheid. Door deze gewestplanswijziging bevindt Floralux zich in een KMO-gebied.

Mijnheer Devolder, mijnheer Sannen, toen ik moest beslissen over dit dossier, was het een dossier zoals er zovele zijn. Op basis van dit dossier kon ik niet op de hoogte zijn van deze gerechtelijke zaken, alleen van een procedure bij de Raad van State. Dit is perfect te controleren. Bovendien is het voorbarig om nu al over planschade te spreken.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, de minister heeft wel een aantal terechte opmerkingen gemaakt, maar hij heeft niet geantwoord op de gestelde vragen. Uit het feit dat hij daarop niet heeft geantwoord, probeer ik bepaalde conclusies te trekken.

Mijnheer de minister, het klopt niet dat u niet op de hoogte was van een procedure bij de Raad van State, zoals u in uw eerste antwoord op de radio zei. Nu geeft u toe dat u op de hoogte was van de procedure, maar u zegt dat u niet beschikte over het verslag van de auditeur. Dit is iets anders. U had dus wel de kans om te weten waarover de procedure ging.

Ik kan me inbeelden dat u gewestplanswijzigingen mag doorvoeren voor gebieden waarover een procedure bij de Raad van State loopt. U moet inderdaad niet wachten op de uitspraak van de Raad van State. Voor u het gewestplan in herziening stelt, moet u wel weten waarover het dossier bij de Raad van State gaat. Dit lijkt me een vorm van behoorlijk bestuur. U had hiervan op de hoogte kunnen zijn. Als beleidsverantwoordelijke moet u dan uw verantwoordelijkheid opnemen.

U moet echter niet doen alsof u wel wist dat er een procedure liep, maar niet waarover die procedure ging. U maakte toen duidelijk dat men dit voor u had verzwegen. Als u niet beschikte over het verslag van de auditeur, dan beschikten ook de provinciale diensten er niet over. U hebt wel naar de provinciale diensten verwezen om uzelf goed te praten.

U spreekt over het intrekken van een BPA. Soms is het goed dat de regering niet wacht en een BPA dat nooit tot stand had mogen komen, intrekt. We hebben dat trouwens ook gevraagd voor het klooster van Opgrimbie. Er was toen ook een verslag van de auditeur. Op bepaalde momenten is dat geen slechte methode.

De intrekking van het BPA betekent echter niet dat ook de juridische situatie is veranderd. Floralux heeft dit BPA niet meer nodig vanwege de gewestplansherziening. U spreekt over een KMO-zone, die in het gewestplan is aangeduid als een dienstzone waar handelsactiviteiten kunnen plaatsvinden. Er kunnen vragen worden gesteld over welke producten men er kan verkopen. In Floralux staan bepaalde goederen, die men in de toekomst niet meer aan de man wil brengen, in uitverkoop. Men wil orde op zaken stellen in het aanbod. Floralux moet dit beleid voeren om in orde te zijn met de juridische gevolgen voor de verkoop en distributie.

Uw eerste reactie was om eerst het BPA in te trekken en daarna het gewestplan in herziening te stellen. Daar is nu geen sprake meer van. Er werd u gevraagd of u het gewestplan in herziening wilde stellen om die zaak ongedaan te maken. U hebt hierop geen antwoord gegeven. Ik besluit daaruit dat er geen herziening van het gewestplan komt en dat Flora Lux, rekening houdend met de wetgeving op distributie en verkoop, rustig haar activiteiten voort kan zetten op basis van het gewestplan.

De voorzitter : De heer Devolder heeft het woord.

De heer Jacques Devolder : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat de minister een strategische, elastische terugtocht doet. Er werd een verwijt gemaakt aan het adres van de provinciale structuren, zowel de regionale commissie als de administratie. De minister geeft nu toe dat hij te voortvarend is geweest.

Mijnheer de minister, u zei dat er geen sprake is van planschade. De procedure om een BPA in te trekken is louter een partijtje schaduwboxen geweest, zodat u uw imago kon oppoetsen. Ik heb

Devolder

ook begrepen dat er geen herziening van het gewestplan komt, wat mij overigens niet ongelukkig maakt.

Ik heb niet beweerd dat de aanwezigheid van uw partijgenoten in deze instellingen slecht of goed zou zijn. Als u echter dacht dat u te weinig informatie had, konden deze bronnen u zeer goed informeren.

Ik ben duidelijk geweest. U en uw kabinetschef hadden alle middelen om correct en volledige geïnformeerd te zijn. Zo kon u ook beschikken over de archieven van de regionale commissie.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Ik zal nogmaals proberen kort en duidelijk te antwoorden op de vragen van de heren Devolder en Sannen. Ze proberen immers opnieuw conclusies te trekken uit zaken die ik niet heb gezegd.

Ik herhaal nogmaals, mijnheer Devolder, dat u niet op de hoogte was van het verslag van de auditeur van de Raad van State. Ik heb u dus in geen geval de zwarte piet willen doorsturen. Ik kan natuurlijk alleen voor mezelf spreken. Er bestond echter geen enkele reden voor de regionale commissie om de minister niet op een aantal zaken te wijzen, noch om een ongunstig advies te geven. Ze heeft echter een oorverdovend gunstig advies gegeven. Ik heb dan ook rekening gehouden met dit advies, alsook met dat van de bestendige deputatie.

Het is niet mijn gewoonte, tot grote ergernis van mijn partij overigens, om de mensen naar hun stemgedrag te vragen. Ik houd enkel rekening met de officiële organen. Als iedereen over heel de lijn akkoord gaat, moet de regering niet meer terugkomen op een bepaald punt. Op die manier kan men geen continuïteit van bestuur krijgen. Als de regering een gewestplan herziert, dan geeft ze daarmee een duidelijk signaal. Als alle procedures gunstig worden doorlopen, is het toch normaal dat de zaak wordt goedgekeurd. Komt er toch een negatief verslag van de auditeur van de Raad van State, dan kan men overleggen of de zaak moet worden ingetrokken. We zullen nu zien of deze intrekking wordt gevolgd. In bevestigend geval zullen we de volgende stap zetten. Men besluit nu reeds dat er geen volgende stappen komen, maar voorbarig.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Herman Lauwers tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de druk op provincies en planologen om de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen uit te hollen wat de taakstellingen voor nieuwe woningen en bedrijventerreinen betreft, vooral in de buitengebieden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lauwers tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de druk op provincies en planologen om de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen uit te hollen wat de taakstellingen voor nieuwe woningen en bedrijventerreinen betreft, vooral in de buitengebieden.

De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb dit verzoek tot interpellatie ingediend naar aanleiding van een verslag van het provinciebestuur van Antwerpen en de afdeling Ruimtelijke Planning van uw diensten over de provinciale structuurplanning. Ik was daarover bijzonder verbaasd. Er staan immers een aantal zaken in die ik jaren geleden bij de totstandkoming van het RSV reeds had voorspeld. Nu bevestigt ook de administratie dat de taakstelling voor het buitengebied, dus het aantal bijkomende woningen en bedrijventerreinen, ver zal worden overschreden. De algemene doelstelling van het RSV om een verhouding 60-40 te creëren voor de woningen en van 80-20 voor de bedrijventerreinen, zal dan ook niet worden gehaald.

Naar aanleiding van de opmaak van de provinciale structuurplannen hebben overlegvergaderingen plaatsgehad, ook met de gemeenten uit het buitengebied. Veel gemeentebesturen zijn ontevreden over de manier waarop ze in het provinciaal ontwerp van structuurplan worden behandeld. Alle gemeentebesturen willen minstens één hoofddorp. Er zijn immers een aantal gemeenten die niet als hoofddorp worden geselecteerd. Dit betekent dat ze geen extra terreinen voor nieuwe bedrijven kunnen krijgen. Ze vinden dat ook zij die mogelijkheid moeten krijgen en dat ze een groter aantal nieuwe

Lauwers

woningen moeten kunnen realiseren dan in de voorlopige taakstelling is vastgelegd. Ze zijn het met andere woorden niet eens met de algemene doelstellingen van het RSV.

Wat me het meest verbaast, is dat de afdeling Ruimtelijke Planning van uw administratie geneigd is daaraan tegemoet te komen. Volgens de dienst Provinciale Planning is het cijfer 105.000 voor de provincie Antwerpen enkel richtinggevend. Op zich is dit correct. Het staat immers in het richtinggevend gedeelte. Maar er moeten geen concrete en afzonderlijke cijfers voor bijkomende woningen per gemeente in het buitengebied worden uitgewerkt.

Bovendien zeggen ze dat alle gemeenten in ieder geval maximaal de natuurlijke aangroei moeten kunnen realiseren. Het moet ook mogelijk zijn om op een gefaseerde manier nog woningen te realiseren in woonuitbreidingsgebieden en in de binnengebieden van woonzones. Dat is dus de conclusie van een vergadering waarop de afdeling Ruimtelijke Planning tegemoetkomt aan de vragen van de gemeentebesturen.

Als men ervan uitgaat dat de huidige juridische voorraad volledig kan worden aangesneden en bijgevolg niet kan worden teruggeschroefd, dan betekent dit dat men sowieso in een aantal gemeenten over de taakstelling heen zal gaan. Voor de provincie Antwerpen – en waarschijnlijk ook voor de andere provincies – bestaat er een lijst van alle gemeenten waar men voor het buitengebied binnen de huidige juridische toestand al tegen het jaar 2007 over de taakstelling heen zit. Dat zou nog in veel sterkere mate het geval zijn als men dan nog zou toelaten om binnengebieden aan te snijden of woonuitbreidingsgebieden toe te laten.

Mijnheer de minister, mijn eerste vraag is zeer duidelijk. Hoe kunt u in godsnaam uitleggen dat de provinciale structuurplannen de kwantitatieve taakstelling over wonen en bedrijfsterreinen in het buitengebied moeten verdelen zonder cijfers te gebruiken? Dat kan ik echt niet begrijpen. Als het duidelijk is dat het een opdracht is van de provinciale structuurplanning om in het buitengebied die cijfers te kwantificeren en dus te verdelen – aan de hand van een aantal verdeelsleutels – over de verschillende gemeenten in het buitengebied, dan zie ik niet in hoe men dit kan doen zonder cijfers te gebruiken.

Ik kom nu bij mijn tweede vraag. In deze zaak heeft men er geen rekening mee gehouden dat de ijkbasis van het Ruimtelijk Structuurplan 1992 is. We proberen terug te gaan naar een verhouding zoals in 1992. Dat is de filosofie. De woonbehoefte-studies van de gemeentebesturen dateren echter allemaal van 1997, van 1998 en misschien zelfs al van 1999. Aangezien er een zeer grote uitdijning van de bewoning naar de buitengebieden is geweest tussen 1992 en vandaag, tonen de woonbehoefte-studies waar de gemeentebesturen vandaag op uitkomen, natuurlijk veel meer behoefte aan dan in de taakstellingen van het RSV mogelijk is.

We zullen dus inderdaad moeten terugschroeven, want anders halen we het niet. Dat betekent dat niet in alle gemeenten van het buitengebied de natuurlijke aangroei per gemeente gehandhaafd kan blijven. Die zal moeten worden gekanaliseerd naar hoofddorpen of stedelijke gebieden. Dat is de consequentie. Ofwel zeggen we dat we dit niet durven zeggen, en dat we met andere woorden het RSV verlaten. Ofwel moeten we dat wel zeggen. De afdeling Ruimtelijke Planning zegt dit dus echter niet. Volgens die dienst moet desnoods de planhorizon van het Ruimtelijk Structuurplan maar worden verschoven naar later, alsof dit een oplossing zou zijn.

Mijn concreet verwijt is dus dat men de stadsvlucht en de groei van het buitengebied tussen 1992 en 1997 niet wil verrekenen bij het concretiseren van de provinciale structuurplannen. De verantwoordelijke bestendig afgevaardigde heeft dat eigenlijk wel gedaan, maar hij heeft een uitbrander gekregen van zijn collega's en van de gemeentebesturen. Toch heeft hij mijns inziens correct gehandeld.

Mijn derde vraag is eigenlijk van ondergeschikt belang. Ik verwijs er gewoon even naar. Kunnen gemeenten die niet als hoofddorp zijn geselecteerd, lokale bedrijfsterreinen toegewezen krijgen voor herlokalisatie? Ik denk dat het antwoord op die vraag positief is, maar daarover blijkt bij de gemeentebesturen toch enige onduidelijkheid te bestaan. Betekent dit ook dat een bedrijf dat om een of andere reden niet binnen de kern gehandhaafd kan blijven – en waar het geen hoofddorp betreft –, moet worden verwezen naar een hoofddorp elders, dus buiten de gemeente?

Aan de ene kant zijn er dus gemeentebesturen die zeggen dat ze méér willen: meer woningen en meer bedrijfsterreinen. De afdeling Ruimtelijke Planning lijkt daar ook op in te gaan. Aan de andere kant zijn er gemeentebesturen die inzien dat als hun huidige juridische voorraad wordt aangesne-

Lauwers

den, ze dan volledig verstedelijken. Ze proberen dus zelf om die juridische voorraad terug te schroeven door een verlaging van de bouwlagen of een verdunning van de dichtheid. Het gaat dan niet alleen om Brasschaat, maar ook om Kapellen.

Mijn vraag is echter : kan men de huidige juridische voorraad terugschroeven, ja of neen ? In principe kan dat natuurlijk wel, via BPA's, maar telkens opnieuw worden die gemeentebesturen systematisch teruggefloten. Men zegt dat het principe van de kernversterking immers gehandhaafd moet blijven. In die gemeenten betekent kernversterking echter : de stadsvlucht organiseren.

Ik ken kasteelgebieden die in het rood zijn ingekleurd, en bosgebieden die in villaparken – dus gestreept – zijn ingekleurd. Toch worden zij afgewezen. Waarschijnlijk draait dit allemaal rond de planschade. En dan is mijn vraag : zijn die gemeentebesturen momenteel volledig zelf verantwoordelijk voor de eruit voortvloeiende planschade ? Gesteld dat het nieuwe ontwerp van decreet houdende de ruimtelijke ordening toch van kracht wordt, wat is dan de situatie in het nieuwe decreet ?

Verder heb ik nog een vraag van ondergeschikte orde : welke bewarende maatregelen heeft de overheid om te verhinderen dat verkavelaars en projectontwikkelaars nu nog snel allerlei aanvragen indienen alvorens de betrokken BPA's of uitvoeringsplannen van een structuurplan definitief zijn terugschroefd ? Men is momenteel in het buitengebied immers op een versnelde manier en bewust georganiseerd, soms zelfs door de gemeentebesturen, de volledige juridische voorraad aan het aansnijden. Men maakt mensen bang door te zeggen : doe het nu, want binnen een paar jaar kan het mischien niet meer.

Als bovendien – zoals uit het verslag blijkt – de provincies en de afdeling Ruimtelijke Planning bereid zijn om de binnengebieden op een eenvoudige manier aan te snijden in functie van de woonbehoeften van 1998, zonder rekening te houden met de ijkbasis van 1992, dan kunt u die ruimtelijke structuurplannen wel vergeten. Natuurlijk besef ik dat dit moet worden gekoppeld aan de snelle invoering van een sociaal grondbeleid. Maar ik herhaal het, mijnheer de minister : in dat geval kunt u die structuurplannen en die 60-40-normen vergeten. We steunen immers regelrecht af op een 50-50-verhouding of erger in het buitengebied. Dat is noch uw bedoeling, noch de mijne, maar als er niet

snel wordt ingegrepen, dan zal het te laat zijn en dan halen we de norm voor 2007 niet.

De voorzitter : De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Arnold Van Aperen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik kom uit een landelijk gebied. In bepaalde gemeenten kan men niet voorzien in de eigen behoeften die de normale bevolkingsaan groei met zich meebrengt. Dat is erg.

Uit studies die terecht worden aangehaald door de heer Lauwers blijkt dat er gemeenten zijn die gestopt zijn met bouwen. Ik weet dat men teruggaat naar 1992 en woonbehoeftestudies maakt op basis van cijfers van 1996 en 1997. In sommige grote gemeenten met een aantal deelgemeenten kan men nog bouwen in de hoofdgemeente. In kleinstedelijke gebieden kan men naar 25 eenheden per hectare gaan en in de buitengebieden naar 15 eenheden, maar in de buitengebieden heeft men vrijwel niets meer.

Sommige gemeenten hebben een doorsnede van 15 tot 18 kilometer. Als in een dergelijke deelgemeente bijvoorbeeld een industriezone is gelegen, dan vind ik dat men in dergelijke deeldorpen de mogelijkheid moet hebben om de zaak praktisch te bekijken. Dat heeft deels te maken met mobiliteit. Wie maar een kilometer of drie van zijn werk in een bedrijventerrein woont, dat dan nog in uitbreiding is, kan daar met de fiets heen. Met het openbaar vervoer kan men dergelijke terreinen vaak nog niet eens bereiken.

Ik ben een groot voorstander van dierenwelzijn. Tegenwoordig mogen kippen niet meer in een legbatterij, maar we zijn wel bezig onze mensen dicht op elkaar te pakken in appartementen. Dat is een verkeerde situatie. Ik weet wel dat de grond nuttig moet worden besteed. Ik heb er ook geen moeite mee dat, terwijl er vroeger sprake was van losliggende percelen in verkavelingen, men nu twee percelen bij elkaar brengt. Dat is nuttiger. Het kan niet meer dat er sprake is van 20 meter breedte in verkavelingen, en een diepte van 40 of 50 meter. Men mag gerust gaan naar 12 meter, met een mogelijkheid om 9 meter te bebouwen en waarbij de volledige diepte wordt benut. Dat is een goede zaak.

Waarom trokken de mensen vroeger echter weg uit de steden ? Daar moet toch wel een reden voor zijn geweest ? We moeten trachten die steden opnieuw aantrekkelijk te maken, zodat men er blijft wonen. In buitengebieden moeten vele mensen

Van Aperen

grote verplaatsingen maken en daarvoor gebruik maken van slecht of minder goed openbaar vervoer. Ik wil dus nuanceren wat de heer Lauwers zegt. De doelstellingen van de normen zijn goed, maar ik vind toch dat er mogelijkheden moeten zijn om bij te sturen en rekening te houden met de plaatselijke behoeften die in de loop der jaren zijn ontstaan.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, vooraf wil ik zeggen dat de heer Van Aperen een erg vriendelijke collega is. Hij is het roerend met mij eens, al vraagt hij mij wel van een cirkel een vierkant te maken. Dat is onmogelijk.

In het licht van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen moeten we met een aantal zaken rekening houden. U hebt het over dierenwelzijn en het RSV. Het RSV, dat door een grote meerderheid is goedgekeurd, heeft niet de bedoeling die u het toeschrijft. Het RSV wil wel zorgen voor meer mensenwelzijn. De verkeersslachtoffers in Vlaanderen zijn een gevolg van de ruimtelijke wanorde, evenals de moeilijkheden die we ondervinden om een goed openbaar vervoer te organiseren. We kunnen dus geen keuzes maken die volledig aan alle verzuchtingen tegemoetkomen.

De vraag van de heer Lauwers gaat de andere richting uit. Ik zal proberen hem een uitgebreid antwoord te geven. In de bindende bepalingen van het RSV is inderdaad opgenomen dat in de provinciale structuurplannen voor de kleinstedelijke gebieden en de gemeenten die tot het buitengebied behoren, een kwantitatieve taakstelling inzake bijkomende woongelegenheden moet worden opgesteld. Dat staat op de bladzijden 582 en 584.

De methodiek voor het uitwerken van deze taakstelling is reeds enkele malen besproken tijdens overleg tussen mijn administratie en de plannings-teams van de provincies Antwerpen en West-Vlaanderen. In het bijzonder is er overleg gevoerd over de aard van de taakstelling en de wijze waarop deze taakstelling moet worden opgenomen. Vooral de spanning die kan ontstaan tussen de taakstelling die in het provinciaal structuurplan is verwoord en de toepassing op gemeentelijk niveau, vereist duidelijkheid op het vlak van aanpak en wijze van voorstelling.

De taakstellingen hebben in de eerste plaats de bedoeling om in 2007 de percentuele verdeling tussen het aandeel van de woningbouw in de stedelijke gebieden en het buitengebied op hetzelfde niveau te houden als in 1991. Deze percentuele verdeling is voor Vlaanderen bindend vastgelegd op 60/40-percent, en is gedifferentieerd voor iedere provincie. Het doel van de taakstelling is een trendbreuk te bereiken inzake de aangroei van het aantal woningen in het stedelijk gebied en in de gemeenten behorende tot het buitengebied. Het gaat daarbij minder om de absolute cijfers ; deze zijn namelijk ook afhankelijk van de woningbehoeftestudies die op een bepaald moment worden gemaakt.

Om de trendbreuk ingang te doen vinden, is het aangewezen het percentueel aandeel te bepalen dat iedere gemeente binnen de provincie in 2007 in het totale woningvoorraad van de provincie zal innemen, en wat het eventuele groeiritme of het ritme van de afname is. De cijfers van het provinciaal structuurplan moeten aldus veeleer vorm geven aan de beleidsopties voor het realiseren van de trendbreuk dan een eenvoudige extrapolatie zijn van het absoluut aantal woningen per gemeente.

Wat de taakstellingen inzake de bedrijventerreinen betreft, is de benaderingswijze nagenoeg identiek. In het RSV is opgenomen dat tegen 2007 10.000 hectare wordt vrijgemaakt voor economische activiteiten, percentueel verdeeld tussen de provincies en tussen de economische knooppunten en de andere gemeenten. Aldus is hier een verdeelsleutel ingebouwd, maar is er ook een plafond in een absoluut cijfer uitgedrukt. Ik kan dat niet genoeg herhalen, want dat cijfer van 10.000 hectare wordt wel eens verzwegen.

Bij de beoordeling van de ingediende gemeentelijke woningbehoeftestudies wordt uitdrukkelijk gesteld dat 1992 als einddatum moet worden aangehouden. Zo wordt rekening gehouden met de mate waarin de gemeente reeds de vooropgestelde trendbreuk heeft gerealiseerd, en wordt suburbanisatie en stadsvlucht in beeld gebracht bij de beoordeling van eventueel nieuw aan te snijden woonuitbreidingsgebieden. Gemeenten die in de periode 1992-1997 als gevolg van suburbanisatie een groei hebben gekend die groter is dan de cijfermatig uitgedrukte trendbreuk, kunnen geen aanspraak maken op een verdere aansnijding van woonuitbreidingsgebieden, tenzij voor specifieke doelgroepen zoals socialehuurwoningen of bejaardenwoningen.

Wat de natuurlijke aangroei van de gezinnen betreft, stelt mijn administratie eveneens 1992 als ijk-

Stevaert

datum voorop. De aansnijding van woonuitbreidingsgebieden kan dus slechts worden verantwoord als vandaag voor de natuurlijke aangroei sedert 1 januari 1992 geen voldoende aanbod van juridisch vastliggende percelen binnen de gemeente aanwezig is. Opgemerkt moet worden dat in het RSV de natuurlijke aangroei in de kernen van het buitengebied als dusdanig niet in vraag wordt gesteld, maar wel de voortschrijdende suburbanisatie naar het buitengebied. De vooropgestelde trendbreuk zet zich door vanaf 1992, zodat logischerwijze de natuurlijke aangroei sedert deze ijkdatum in rekening moet worden gebracht. Of de vooropgestelde trendbreuk, uitgedrukt in de 60/40-verhouding, in de periode 1992-2007 wordt gerealiseerd, zal moeten blijken uit het lopende woningbehoeftesonderzoek voor Vlaanderen.

Voor de vraagstelling over de natuurlijke aangroei verwijs ik naar de vorige vraag. Over de problematiek van een lokaal bedrijventerrein voor herlokalisatie van lokale bedrijven heeft mijn administratie op het overleg met de provincie enkele principes van het RSV over de herlokalisatie van bestaande bedrijven in gemeenten die geen economisch knooppunt zijn, in herinnering gebracht. Deze principes zijn de volgende.

Uitgangspunt is dat in elke gemeente in Vlaanderen de herlokalisatie van bestaande lokale bedrijven en van historisch gegroeide regionale bedrijven mogelijk moet blijven. De mogelijkheden hier toe en de procedure verschillen naargelang het een lokaal dan wel een historisch gegroeid regionaal bedrijf betreft. Voor de historisch gegroeide regionale bedrijven is een herlokalisatie die aansluit bij de kern, mogelijk via een gewestplanwijziging en met een maximum van 500 hectare voor Vlaanderen. Voor de eventuele herlokalisatie van bestaande lokale bedrijven is de ontwikkeling van een lokaal bedrijventerrein mogelijk via een BPA of, in de toekomst, via een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, met een maximum van ongeveer 5 hectare. Dit lokaal bedrijventerrein wordt in principe ingeplant nabij het hoofddorp of aansluitend bij een bestaand bedrijventerrein.

De afweging over de lokalisatie maakt de gemeente op basis van een visie op haar kernen en op de bestaande bedrijvigheid, bijvoorbeeld in het kader van een sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven of van een gemeentelijk structuurplanningsproces. Andere lokalisatieprincipes staan in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Te vermelden zijn : de maximale verweving van de verschil-

lende activiteiten ; dat alle mogelijkheden op de bestaande locatie uitputtend zijn gehanteerd ; dat de ruimtelijke implicaties van de herlokalisatie worden afgewogen ten opzichte van de ontwikkeling op de bestaande locatie ; en dat de ruimtelijke draagkracht niet wordt overschreden.

De provincie selecteert in haar provinciaal structuurplan de kernen die in aanmerking komen voor de eventuele inplanting van een lokaal bedrijventerrein voor deze herlokalisatie. Het betreft de zogenaamde hoofddorpen. Indien nodig kan de provincie de groep van hoofddorpen nog verder differentiëren, afhankelijk van andere ontwikkelingsmogelijkheden.

Uit wat voorafgaat, wordt duidelijk dat in de meeste gemeenten in Vlaanderen ten minste één hoofddorp zal aanwezig zijn waar de inplanting van het lokaal bedrijventerrein voor de herlokalisatie van bestaande lokale bedrijven mogelijk verder kan worden onderzocht. Vooraf moet worden gesteld dat uitgaande van de bepalingen van het Planingsdecreet, een gemeentelijk structuurplan geen rechtstreekse verlaging of terugschroeven van het aantal percelen van de juridisch vastliggende voorraad kan veroorzaken. Dit kan alleen indien in de huidige van kracht zijnde plannen van aanleg de woonbestemming van deze percelen wordt gewijzigd. Uiteraard kan dit in bepaalde gevallen aanleiding geven tot planschade. In het geval van een gewestplanwijziging gebeurt dit ten nadele van het Vlaams Gewest, bij een BPA-wijziging ten nadele van de gemeente.

In het gemeentelijk structuurplan kan de gemeentelijke overheid wel aangeven op welke wijze woonuitbreidingsgebieden worden aangesneden, welke maatregelen ze wil nemen om ingesloten percelen in woongebied eventueel te laten bebouwen of welke instrumenten ze wil ontwikkelen om het aantal percelen in het woongebied met landelijk karakter te verminderen of voorwaarden te koppelen aan de wijze van bebouwing.

Ik kom tot de eventuele bewarende maatregelen op Vlaams niveau. In dat verband moet worden onderzocht of bij de adviezen van de gemachtigde ambtenaren bij bouw- en verkavelingsaanvragen, de inhoudelijke invulling van de goede ruimtelijke ordening ertoe aanleiding geeft om een aangepaste bebouwing toe te laten op de ingesloten percelen in kernen van het buitengebied, dan wel deze voorlopig van bebouwing te vrijwaren. Ook moet worden onderzocht of een verordening kan worden uitgevaardigd over de voorwaarden om juridisch vrijliggende percelen te bebouwen. Het recht op

Stevaert

bouwen vervalt niet, maar er worden ruimtelijke voorwaarden gesteld waarbinnen dit is toegelaten, met het oog op de trendbreuk.

De voorzitter : De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Als ik u goed begrijp, mijnheer de minister, drukken de provincies de realisatie van de taakstellingen in het buitengebied uit in percenten en niet in cijfers. Dat betekent dat ze een constante telling moeten bijhouden. Elke aansnijding wordt op basis daarvan beoordeeld. Als steden als Antwerpen, Mechelen en Turnhout vertraging oplopen in de creatie van woongelegenheden in de buitengebieden, worden ze toch geblokkeerd door de provincie ? De gemeenten zijn afhankelijk van de provincie. Ik kan die filosofie bijtreden, maar hoe moet dat in praktijk ? We hebben altijd al gepleit voor fasering, namelijk één fase tot 2002 en één tot 2007, zodat de gemeenten weten waar ze aan toe zijn.

Klopt het dat u een woonbehoeftenstudie niet kunt erkennen als ze niet 1992 als ijkbasis neemt ?

U beweert dat zowat elke Vlaamse gemeente minstens één hoofddorp telt. Dat is een afwijking van de criteria van de Delfi-methode. Verschillende, zelfs grote, gemeenten zijn niet als hoofddorp geselecteerd. Als elke gemeente een hoofddorp heeft, heeft dat enorme consequenties voor de verspreiding van bedrijventerreinen, en niet alleen op de terreinen die nodig zijn voor de herlokalisatie van plaatselijke bedrijven.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Ik kan het niet beter samenvatten dan de heer Lauwers. Er heerst alleen enige verwarring over de timing. Het ene perspectief is een termijn van vijf jaar, het andere één van tien jaar.

In verband met de discussie over de hoofddorpen heb ik gezegd dat er wel gemeenten zijn zonder hoofddorp. Het volume ervan is volgens mij wel niet aan de hoge kant. Ik heb ook duidelijk geantwoord dat er wel een aantal mogelijkheden zijn voor gemeenten zonder hoofddorp. Men moet er niet van uitgaan dat alles daar totaal onmogelijk is. De samenvatting die u hebt gegeven over de provinciale taakstelling, is perfect.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over bestektekst, timing en beschikbaarheid van studies over de luchthavens Antwerpen en Oostende

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Den Heuvel tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over bestektekst, timing en beschikbaarheid van studies over de luchthavens Antwerpen en Oostende.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de minister, het zal waarschijnlijk de laatste keer zijn in deze zittingsperiode dat ik u uitleg vraag over de toekomst van de luchthavens van Deurne en Oostende. Ik doe dat wel nog altijd met even veel overtuiging en zal dat ook blijven doen.

Op 27 januari 1999 hield ik een interpellatie. Ik kreeg van u een aantal belangrijke antwoorden over de toenmalige planning en timing. Ter opvolging van die interpellatie diende ik half maart een verzoek voor een vraag om uitleg in. De ontwerpplatenboeken zouden op dat ogenblik door de Vlaamse regering zijn goedgekeurd. Omwille van enige vertraging bij de regering, kwam mijn vraag net te vroeg. Omwille van het paasreces en het feit dat de commissie vorige week niet kon vergaderen, kan ik mijn vraag nu pas stellen.

Op dinsdag 30 maart 1999 keurde de regering op uw voorstel een nieuw stappenplan goed en de bestekken voor de uitbesteding van de uitbating van de luchthavens van Oostende en Deurne. In de persmededeling van uw kabinet vonden we wat informatie, maar de volgende dag, woensdag 31 maart, merkten we in bepaalde kranten dat de journalisten over meer informatie beschikten dan wij, volksvertegenwoordigers. De journalisten hebben dus nogmaals schitterend werk geleverd. Ik wil hier wel vragen dat we op een officiële manier over de nodige informatie zouden kunnen beschikken.

Van Den Heuvel

In uw persmededeling vernamen we het volgende over de stand van zaken op 30 maart : het pre-MER over Deurne dat werd uitgevoerd door de VZW Milieu en Veiligheid en de KU Leuven, is klaar. De administratie bereidt een MER-studie voor. Die zou binnen zes maanden klaar moeten zijn, dus tegen september 1999. Ook het mobiliteitseffectenrapport is klaar. Ook het lastenboek voor de uitbesteding van een concessie aan een privé- of gemengde concessionaris werd opge maakt door de Participatiemaatschappij Vlaanderen.

We vernemen dat de duur van de concessie minstens vijftien jaar bedraagt, maar kan worden verlengd tot dertig jaar. De PMV werd belast met de begeleiding van het dossier. Na een eerste selectie door de participatiemaatschappij zal de Vlaamse regering verder onderhandelen met de interessantste kandidaat. Voor de vertaling en publicatie van het bestek in het Europees Publicatieblad werd voorzien in een termijn van één maand. Die zouden nu ongeveer klaar moeten zijn. De periode voor het indienen van de offertes bedraagt 120 dagen vanaf publicatie. Nadien wordt nog voorzien in drie maanden voor eventuele onderhandelingen en de effectieve overdracht aan de nieuwe concessionaris.

Door de persmededeling die ik na mijn vraagstelling ontving vervalt een van mijn vragen. Op het ogenblik dat ik mijn vraag stelde over het beslissingsmoment, kregen we als antwoord dat die datum wel degelijk na 13 juni valt. Dit zal dus een opdracht voor de nieuwe regering zijn. Ik zal wel een nieuwe vraag stellen in plaats van de vraag die vervalt.

Voor Oostende werd een ontwerp van MER afgeleverd met betrekking tot de plaatsing van een ILS op de landingsbaan 08 aan de kant van de zee. De procedure tot conformverklaring werd gestart. Na de conformverklaring zal een bouwvergunning worden aangevraagd. Als alles volgens plan verloopt, zal het operationeel worden in het jaar 2000. Ook het lastenboek voor Oostende werd goedgekeurd. De verdere timing loopt gelijk met die van Antwerpen. Dat is de informatie waarover we officieel beschikken. De minister moet die straks niet meer herhalen.

Ik zou de minister bijkomende officieuze informatie willen voorleggen, zodat hij die al dan niet kan bevestigen. Ik haal enkele punten aan die in het lastenboek zouden zijn opgenomen. De overeen-

komst zou nu, in tegenstelling tot de vroegere berichtgeving, uitgaan van de huidige startbaanlengte. Kandidaat-concessionarissen die opteren voor een startbaan van 2000 meter, moeten dat motiveren met een extra business- en milieuplan. Dat is een eerste punt waarover ik graag bevestiging of ontkenning zou krijgen. Een van de opdrachten van de kandidaat-concessionarissen zal zijn om een gedetailleerd businessplan in te dienen. Dat gedetailleerd businessplan moet bestaan uit een investeringsplan, een financieel plan, een tewerkstellingsplan, een commercieel plan en een gedetailleerd milieuplan. Er moeten dus heel wat milieuplannen worden gemaakt. We kunnen nergens uit afleiden aan welke kwaliteitseisen die plannen moeten voldoen.

Kunt u bevestigen dat er inderdaad geen nachtvluchten mogelijk zullen zijn ? Kunt u aangeven wat de beperkingen zijn voor de grotere vliegtuigen ? Kunnen general aviation en sportvliegerij nog worden toegelaten ?

We vernemen ook dat de concessionaris tweemaal per jaar een dialoogvergadering met de buurt zal moeten organiseren. Wat moet het resultaat zijn van die buurtvergaderingen ? Bovendien zou de nieuwe uitbater worden verplicht een geluidmetingsnet met minstens negentien punten aan te leggen aan de verschillende zijden van de startbaan. Maandelijks moet hij daarover gegevens aan het Vlaams Gewest bezorgen. Het zou nuttig zijn als we wisten tot hoe ver die meetpunten worden ingeplant.

Een laatste concreet punt waarover ik een antwoord wens, is de wijze waarop de beoordeling van de uiteindelijke aanbiedingen van de kandidaat-concessionarissen wordt gewogen. Kunt u me de wegingscoëfficiënt van een aantal beoordelingscriteria geven ?

Men zegt dat de weging van de financiële vergoeding 30 percent zou bedragen, 25 percent voor het milieuplan, 25 percent voor de kwaliteit van het businessplan en 20 percent voor het investeringsplan. De leef- en omgevingskwaliteit zal dus zeker niet de doorslaggevende factor zijn. Indien men – en ik laat in het midden wie dat wel zou kunnen zijn – met voldoende geld over de brug komt, is voor deze regering blijkbaar alles mogelijk. Het al dan niet verlengen van de startbaan is dus enkel een financiële kwestie.

Mijnheer de minister, het lastenboek werd goedgekeurd en kan ook verschijnen in het Europees Publicatieblad. Kunnen wij daar ook over be-

Van Den Heuvel

schikken ? Binnen welk kader is de exploitatie mogelijk ? Kunnen we beschikken over de studies en rapporten ? Bij de huidige nabestemming van de luchthaven van Deurne heeft men het over de nabestemming Park. Blijft die nabestemming behouden bij de variant van niet-uitbreiding ? Wordt de financiële vergoeding het doorslaggevende argument voor de toekomst van de luchthaven van Deurne ?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, het is een moeilijke opdracht niet enkel te moeten antwoorden op de vragen, maar ook op de antwoorden.

Bij de opmaak van het lastenboek bevinden we ons in de finale fase. De interkabinettenwerkgroep moet nog een laatste maal samenkomen. Het verslag moet worden overgemaakt aan de Inspectie van Financiën. Daarna moeten de teksten eventueel worden aangepast. Uiteindelijk moet er nog een begrotingsakkoord worden uitgewerkt. Pas dan kan het dossier worden voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Het dossier moet bovendien nog worden vertaald in het Engels aangezien dat de voertaal is in de luchtvaartsector. Men moet ook rekening houden met de termijnen voor publicatie in het Europees blad en de te respecteren inschrijvingsperiode.

Normaal kan het lastenboek nog voor de zomer bekend worden gemaakt. Het tijdstip van een eventuele beslissing tot toewijzing hangt af van de duur van de inschrijvingsperiode, de tijd die nodig is om de diverse offertes te evalueren en de onderhandelingsperiode die daar eventueel op zal volgen. De timing hangt ook af van het aantal ingediende offertes. Het tijdstip van beslissing tot het toekennen van een exploitatieconcessie zal in elk geval ten vroegste in het najaar vallen. Men moet er rekening mee houden dat heel wat afspraken contractueel moeten worden vastgelegd.

Inzake de diverse studies wens ik aan te stippen dat ze samen met het lastenboek zullen worden geëvalueerd door de Vlaamse regering. Het is evident dat er op dit ogenblik geen details over het lastenboek kunnen worden bekendgemaakt omdat de gelijke behandeling van eventuele kandidaten moet worden gerespecteerd. De eventuele voorkennis van bepaalde kandidaten kan de regelma-

tigheid van de offerteaanvraag in het gedrang brengen en de nietigheid tot gevolg hebben.

Alle andere studies die daar niet onder vallen, worden ter beschikking gesteld. Met betrekking tot het MER voor de luchthaven van Oostende is de procedure voor conformverklaring ingezet. Er zijn op dit moment geen voorstellen voor de nabestemming van de luchthaven van Deurne.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de minister, bepaalde punten zijn me niet erg duidelijk. U zegt dat er studies ter beschikking zijn. Over welke studies gaat het dan ?

Minister Steve Stevaert : Het gaat over de dossiers die zijn afgerond. Alle dossiers die men conform verklaart staan ter beschikking. Vóór de conformverklaring lekken er soms elementen in de media uit. De pers beschouwt die dan als definitief. Het is echter verkeerd die tussenstappen ter beschikking te stellen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Arnold Van Aperen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de achterstand bij de administraties ruimtelijke ordening

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het wegwerken van de achterstand bij de stedenbouwkundige diensten, in het bijzonder voor de provincie Antwerpen

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Van Aperen tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de achterstand bij de administraties ruimtelijke ordening en van de heer Van Nieuwenhuysen tot minister Stevaert over het wegwerken van de achterstand bij de stedenbouwkundige diensten, in het bijzonder voor de provincie Antwerpen.

Voorzitter

De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Arnold Van Aperen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb vroeger al een vraag gesteld aan uw voorganger over de achterstand bij de administraties Ruimtelijke Ordening. Maandag had ik het genoeg om samen met een kleine delegatie burgemeesters te worden ontvangen door de minister.

De vorige keer dat ik deze algemene vraag heb gesteld, bleek dat slechts een paar provincies alle vergunningen afleveren binnen de gestelde termijn. Een aantal leveren slechts 35 à 40 percent af binnen de termijn, en een aantal andere scoorden 70 percent. Er werd ook gezegd dat er aanwervingen zouden gebeuren en dat de administraties zouden worden geïnformatiseerd en geautomatiseerd. Er wordt dus iets aan het probleem gedaan, maar toch is de achterstand nog groter geworden.

Deze situatie heeft een aantal gevolgen. Mensen plannen de bouw van een woning of een bedrijf en maken daarvoor afspraken. Ze rekenen daarbij op een wachttijd van zeven à acht maanden. Vroeger stuurden de administraties een brief waarin stond dat de aanvraag was ontvangen en dat de betrokkene binnen de 75 dagen een antwoord zou krijgen. De administratie is daarmee gestopt, want als slechts 30 percent van de dossiers binnen de termijn kunnen worden afgewerkt, ontvangen ze nieuwe brieven van de aanvrager, en die vormen een extra belasting voor de dienst.

Een aantal diensten zijn onderbemand. Dat hun personeel goed werk aflevert, daarover mag geen twijfel bestaan. Ze hebben er trouwens zelf moeite mee dat het werk niet afraakt binnen de afgesproken termijn. Voor de plaatselijke overheden en de kandidaat-bouwers is de snelheid waarmee een vergunning wordt afgeleverd, echter van groot belang. Hoe sneller wordt gebouwd, hoe beter voor de economie.

Mijnheer de minister, ik heb een aantal vragen. Ten eerste wil ik graag vernemen hoe groot de achterstand is van de te verwerken dossiers bij de provinciale diensten in vergelijking met de toestand op 1 juli 1998. Ten tweede, welke maatregelen hebt u ondertussen getroffen om de achterstand zoveel mogelijk te reduceren ? Ten derde, welke bijkomende maatregelen treft u om de huidige achterstand te verminderen ? Ten vierde, welke maatregelen treft u om een dergelijke toestand in de toekomst onmogelijk te maken ?

Over één bepaalde provincie heb ik maandag al een aantal antwoorden ontvangen. Ik wil u bij deze bedanken voor de ontvangst van de delegatie.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u zult zich herinneren dat in december een motie van de meerderheid over dit onderwerp werd goedgekeurd. Ze werd ingediend naar aanleiding van een aantal interpellaties waarin de nadruk werd gelegd op de dienst van de provincie Antwerpen. De achterstanden waren er immers ontoelaatbaar groot. In de motie werden een vijftal vragen gesteld. Ik zal ze niet allemaal opsommen, maar onder het vijfde punt werd aan de regering gevraagd om voor het einde van de maand maart een rapport uit te brengen over de getroffen maatregelen en de inhaalbeweging die daaruit is voortgevloeid.

Misschien heb ik het niet gemerkt, want ik maak geen deel uit van deze commissie, maar ik heb niet de indruk dat u bent ingegaan op dit vijfde punt van de motie. Ik heb tot het begin van deze week moeten wachten om via de pers te vernemen dat alles er nu veel beter aan toe zou gaan en dat er eindelijk licht zou komen aan het eind van de lange tunnel waarin zich heel wat dossiers bevinden.

Dat verwonderde me nogal, want nog geen maand geleden bleek de situatie helemaal nog niet rechtgezet. Mevrouw Roels, een diensthoofd van Arohm, stelde onder meer dat de ambtenaren een aantal lopende dossiers voor zich uit schuiven ten voordele van dringende vergunningen voor de aanleg van de HST. Ze voegde daaraan toe dat altijd wel een lijvig dossier voorrang vereist en vertragen tot gevolg heeft. Ze had het ook over een structureel tekort aan personeel voor de behandeling van meer dan 16.000 bouwdoossiers per jaar : dossiers over verkavelingen en stedenbouwkundige attesten. In de provincie Antwerpen bedroeg de gemiddelde duur voor het afhandelen van een bouwaanvraag daardoor 104 dagen. Dat was viermaal langer dan in de provincie Vlaams-Brabant, en zelfs langer dan in de provincies West- en Oost-Vlaanderen, waar de situatie zeker niet rooskleurig is met respectievelijk 67 en 74 dagen.

Volgens de persberichten van begin deze week hebt u gezegd dat de wachttijd in de provincie Antwerpen is gereduceerd tot 21 dagen. Ik was geneigd om deze vraag om uitleg in te trekken, maar de directeur-generaal van Arohm ontkende die reductie kort daarna. Hij begreep niet goed waar u dat cijfer

Van Nieuwenhuysen

vandaan haalde. Er is inderdaad een verbetering merkbaar. Er worden 11 percent meer dossiers afgewerkt dan vroeger. Het gaat wel veeleer om een bescheiden inhaalbeweging van de opgelopen vertraging. In Antwerpen zelf en de Kempen zou bovendien nog steeds sprake zijn van onaanvaardbare wachttijden.

Ik neem aan dat u zult aankondigen dat er nog acht nieuwe personeelsleden bijkomen en dat er vier open vacatures voor hoofdmedewerkers worden ingevuld. Ik heb dat in de pers gelezen. Ik wil u vragen om een concrete verbintenis aan te gaan. Wanneer kan de opgelopen achterstand zijn weggevoerd? Wanneer zal men erin slagen om dossiers binnen de maand af te werken? De heer Beersman streeft naar zestig dagen, wat al een verbetering zou zijn. Vindt u dat voldoende?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Van Nieuwenhuysen, deze zaak heeft absoluut niets met de hogesnelheidslijn te maken. De vertraging is evenmin per definitie de schuld van Stedenbouw Antwerpen. Er doet zich nog een ander structureel probleem voor in de regio : de voorbereiding van de dossiers op het lokale en stedelijke niveau. Men mag evenwel niet iedereen over dezelfde kam scheren. Sommigen bereiden hun dossiers wel goed voor.

Het is niet makkelijk om deze kwaal te genezen. Indien men zeer strenge richtlijnen oplegt en onduidelijke dossiers terugstuurt, krijgen we een ander probleem. Bovendien heeft Antwerpen geen traditie om BPA's op te maken. Dat betekent dat in Antwerpen heel wat dossiers op het stedenbouwniveau terechtkomen die daar in andere provincies niet zouden aanbelanden.

In Antwerpen daalt de behandelingstermijn van 142,6 dagen naar 104. In de maand maart zijn de dossiers binnen de 28 dagen afgehandeld. Ik haal dat cijfer uit de statistieken van de heer Beersmans. Bovendien zijn er een groot aantal bouwvoorvragen. Dat heeft te maken met handhaving, maar ook met de lage intresten en de goede economische conjunctuur. In Antwerpen zouden we eigenlijk een inhaaloperatie moeten verrichten van 25 percent per maand. Nu halen we 11 percent. Voor de dossiers die in maart zijn binnengekomen, bleven we onder de termijn van dertig dagen.

Ik zou heel blij zijn als we in Antwerpen zestig dagen kunnen halen. Uit cijfers van de laatste vijf maanden blijkt dat in deze periode 2.562 dossiers werden afgehandeld en dat in dezelfde periode 2.294 nieuwe in behandeling werden genomen. U hebt zelf naar het personeel verwezen. Er zullen 28 aanwervingen komen.

Alle provincies kennen een lichte stijging van de behandelingsduur van bouwvoorvragen, maar Antwerpen heeft een lichte daling. De stijging in andere provincies is te verklaren door de stijging van het werkvolume. In Vlaams-Brabant werkt men het snelst, maar ook het strengst. Daar stijgt men van 25,4 naar 27,4 dagen. Ik geef de andere cijfers : in Limburg gaat men van 29 naar 36 dagen, in Oost-Vlaanderen van 62,5 naar 74,3 dagen en in West-Vlaanderen van 44,8 naar 67 dagen. Ik denk dat een zestigtal dagen een goed streefcijfer is voor Antwerpen. Het probleem is te wijten aan personeelstekort en informaticaproblemen. Om die te verhelpen, zijn de nodige stappen gezet.

We mogen geen mensen uit andere provincies overhevelen naar Antwerpen, want zo wordt het probleem niet opgelost. We moeten het met mensen uit Antwerpen doen. Merkwaardig genoeg is het in Antwerpen zeer moeilijk om personeel te werven. In de rest van Vlaanderen valt dit veel beter mee. De nieuwe procedures in het nieuwe decreet zouden op termijn een verlichting moeten opleveren. Toch hebben we geoordeeld dat nog 28 personeelsleden moeten worden aangeworven.

De voorzitter : De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Arnold Van Aperen : Ik zou blij zijn als we tot zestig dagen komen. Ik heb begrepen dat er al vier personen zijn aangeworven en dat er nog eens acht zouden bijkomen. Die mensen moeten wel nog eerst worden ingewerkt.

Ik kan er begrip voor opbrengen dat men met verschillende elementen rekening moet houden, bijvoorbeeld met betrekking tot monumenten en landschappen, landbouw of het Vlaams Gewest. Vooraleer al die elementen in het dossier opgenomen en verwerkt zijn, kan er heel wat tijd verlopen. De wijze waarop een en ander het voorbij anderhalf jaar echter uit de hand liep, was werkelijk niet meer te harden.

De molen draait langzaam, maar gelukkig wel in de goede richting.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik dank de minister voor zijn duidelijk en hoopgevend antwoord, maar er is toch nog één zaak die ik uitgeklaard wens te zien.

Zoals u zich misschien nog zult herinneren, heb ik tijdens mijn interpellatie van 9 december de aantijgingen vernoemd die door de bestendig gedeputeerde Helsen van de provincie Antwerpen werden geformuleerd. Hij insinueerde namelijk dat er represaillemaatregelen werden getroffen ten aanzien van mensen die hun beklag durfden te maken over de werking van de administratie. U hebt toen geantwoord dat u de heer Helsen naar concrete voorbeelden zou vragen ter staving van die bewering.

In januari heb ik u dan schriftelijk gevraagd of u daaromtrent reeds bescheid had gekregen van de heer Helsen. U hebt mij niet geantwoord en ik heb dan zelf, via een van onze provincieraadsleden, bij de heer Helsen laten informeren hoe de vork nu precies in de steel zat. De heer Helsen antwoordde toen dat hij van de minister nog geen vraag om informatie had gekregen.

Ik hecht nog steeds groot belang aan deze zaak en vraag nogmaals dat aan de heer Helsen zou worden gevraagd zijn beweringen te staven. Als die beweringen ongegrond zijn, hebben de ambtenaren van de betrokken administratie immers recht op eerherstel.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik moet u er eerst op wijzen dat ik niet de voogdijminister van de heer Helsen ben en dat het ook niet passend zou zijn dat een minister, op grond van uitspraken van wie dan ook, brieven zou schrijven aan de betrokkene om op die uitspraken te reageren. We moeten de provinciale democratie daarin haar werk laten doen.

Ten tweede heb ik van de heer Helsen geen schrijven ontvangen aangaande feiten die op hun waarheid zouden moeten worden getoetst. Als ik niet op de hoogte ben van feiten die gecontroleerd, getoetst en bewezen zijn, kan ik daar niet van uitgaan.

Ik ben de heer Van Aperen bijzonder dankbaar dat hij daar niet voor gepleit heeft en dat hij daar in een persoonlijk onderhoud voor heeft gewaarschuwd.

De goede oplossing bestaat in het verkorten van de termijnen. De administratie krijgt nogal wat kritiek te slikken omdat ze niet selectief tewerk wil gaan. Dat is net wat wij niet wensen. Wij wensen dat ze globaal tewerk gaan en de achterstand tot een aanvaardbaar niveau terugdringen. Gebeurt dit niet, dan vervallen we in de oude politieke cultuur die de schepenen en burgemeesters vaak verplicht met dossiers naar Stedenbouw te trekken. U kunt zich haast niet voorstellen hoeveel man- en vrouwen ons dat in het verleden reeds heeft gekost.

We moeten uit dat systeem treden, en dat zal niet gebeuren via de oplossingsmethodiek. Van represailles ben ik evenwel helemaal niet op de hoogte. Mocht dat waar zijn, dan zou dat bijzonder dom zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de beslissing van de minister tot intrekking van de verkavelingsvergunning in het Wolvenbosch in Kapellen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de beslissing van de minister tot intrekking van de verkavelingsvergunning in het Wolvenbosch in Kapellen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de minister, deze vraag is een tijdje blijven liggen en ondertussen zijn er andere dingen gebeurd, zoals de uitholling van de in het natuur- en bosdecreet ingeschreven ontbossingsstop.

Toch zal ik mijn vraag stellen zoals oorspronkelijk aangekondigd. Stedenbouw leverde een gunstig advies af aan de firma NV Matexi voor de bouw van 11 luxueuze villa's in het waardevolle bosgebied Wolvenbosch in de gemeente Kapellen. Vijftien hectare van dit beschermd bos zou tegen de vlakte gaan, zonder de voorafgaande inwinning van het advies van de Aminal-afdeling Bos en Groen.

Malcorps

Volgens de Vereniging voor Bos in Vlaanderen was dit een flagrante overtreding van artikel 90bis van het bosdecreet dat voorzag in een moratorium op de ontbossing in het kader van de in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen vastgelegde doelstellingen.

Als we in Vlaanderen tegen 2007 10.000 hectare nieuw bos moeten realiseren, dan is het maar logisch dat het omkappen van bestaand bos niet meer kan. Er wordt wettelijk enkel een uitzondering gemaakt voor wat men werken van algemeen belang noemt.

Eind maart heeft de minister aangekondigd dat hij de bouwvergunning zou intrekken. Ik weet niet of dit ondertussen is gebeurd, maar in dat geval zou Matexi een nieuwe bouwaanvraag moeten indienen en zou Bos en Groen wel advies moeten uitbrengen. Zoals ik in het begin van mijn vraag reeds zei, is ondertussen de regelgeving wel veranderd.

Dit is in ieder geval een nieuw voorbeeld van gestuntel op Stedenbouw. Wat zal de minister ondernemen om dit soort pijnlijke vergissingen in de toekomst te voorkomen? Kan de minister nader omschrijven welke redenen van algemeen belang eventueel kunnen worden ingeroepen om toch nog een ontbossing toe te laten? Is een bouwproject van een privé-firma, zij het in een woonuitbreidingsgebied, een zaak van algemeen belang waarvoor tot ontbossing kan worden overgegaan? Kan de minister aangeven of in andere dossiers al gebruik werd gemaakt van deze uitzondering op de ontbossingsstop? Zo ja, om welke redenen gebeurde dat? Liggen er nog andere dossiers voor waarin deze discussie aan de orde is?

Deze vragen werden ingediend vóór het moment waarop heel de regio werd ondergraven. Voor het zeer nabije verleden is dit wel nog relevant.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal heel omstandig antwoorden omdat het een algemene problematiek betreft. Het college van burgemeester en schepenen van Kapellen besliste op 28 december 1998 om aan de NV Matexi een voorwaardelijke bouwvergunning te verlenen voor het bouwen van elf eensgezinswoningen aan de Heidestraat-Noord te Kapellen. Ik zal u de teksten ter beschikking stellen.

In deze zaak had de gemachtigde ambtenaar op 23 oktober 1998 een voorwaardelijk gunstig advies verleend. De aanvraag betreft het bouwen van elf vrijstaande eensgezinswoningen. Het bewuste goed bevindt zich volgens het gewestplan-Antwerpen deels in een woonpark, deels in een bosgebied. Daar werd ter hoogte van de Antitankgracht een reservatiestrook op gedrukt, bestemd voor het duwvaartkanaal Oelegem-Zandvliet.

De plaats waar de woningen en de toegangswegen worden gepland, situeert zich echter integraal in het woonpark. Dat is van essentieel belang. Er worden geen werken gepland in het deel van de eigendom in het bosgebied dat in de reservatiestrook is gelegen. De afdeling Maas- en Albertkanaal van de administratie Waterwegen en Zeewegen gaf op 24 juni 1998 een gunstig advies, daar de gebouwen buiten de reservatiezone zijn gepland. De dienst voor scheepvaart verklaarde in een schrijven van 26 juni 1998 zich aan te sluiten bij dit advies van de afdeling Maas- en Albertkanaal.

Woonparken zijn volgens artikel 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van ontwerpen van gewestplan en van gewestplannen, gebieden waarin de gemiddelde woondichtheid gering is en de groene ruimte een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaat.

De omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerpen van gewestplan en de gewestplannen, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 23 augustus 1997 bepaalt inzake woonparken het volgende : 'De woonparken die op de gewestplannen zijn aangeduid, zijn overwegend een opname van bestaande toestanden. Een woonpark is een woongebied van louter residentiële aard en bijgevolg gericht op een rustig verblijf in een homogeen voor wonen bestemd woongebied in het groen. De nog open gebleven ruimtes mogen verder worden bebouwd, mits rekening wordt gehouden met de bepalingen en met de bestaande bebouwingswijze : de oppervlakte van de percelen, de bebouwde oppervlakte, enzovoort.

Alle inrichtingen en activiteiten die verenigbaar zijn met de stedenbouwkundige bestemming van het woongebied zijn in principe toelaatbaar. Bijzondere aandacht dient niettemin te worden besteed aan de vraag naar de bestaanbaarheid van een constructie met de eigen woonfunctie van het gebied en de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving. Gezien het een wezenlijk kenmerk is van een woonpark dat de gemiddelde woondichtheid er gering is, en de groene ruimten

Stevaert

er een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan, heeft dit tot gevolg dat de vestiging van de niet-residentiële inrichtingen en activiteiten doorgaans niet zal kunnen worden aangenomen.

Voor woonparken met nog belangrijke open plaatsen dienen de gemeentelijke besturen te worden aangespoord tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg. Ze kunnen daartoe evenwel niet worden verplicht. In afwachting dat een BPA voor het gebied is opgesteld, dienen de eventuele bouwverkevelingsaanvragen met de meeste omzichtigheid te worden behandeld. De volgende normen moeten derhalve als richtlijn worden genomen, zolang het bijzonder plan van aanleg niet is opge maakt.

De woondichtheid, rekening houdend met de toekomstige bebouwing op alle mogelijke loten in het betrokken woonpark, is gelegen tussen vijf tot tien woningen per hectare. De perceelsoppervlakte voor elk perceel zal worden afgeleid uit de woondichtheid. Als orde van grootte kunnen kaveloppervlakten van 1000 tot 2000 vierkante meter worden vooropgesteld. Eén en ander is afhankelijk van de dichtheid van het bestaande groen.

De bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 vierkante meter bedragen, met inbegrip van eventuele afzonderlijke gebouwen. De constructie mag maximaal uit twee bouwlagen bestaan en de inwendige verticale verdeling moet een verdere splitsing van het perceel uitsluiten. Het niet bebouwbare gedeelte moet worden aangelegd met hoogstammig groen. Het bestaande moet worden bewaard. Het groen moet worden aangebracht langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen.

Slechts 10 percent van de perceelsoppervlakte mag worden aangewend voor het aanleggen van grasperken, speelruimte, tennisvelden, en dergelijke. Het perceel moet palen aan een voldoende uitgeruste weg. Zie hiervoor artikel 48, laatste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.¹

Het betreft hier een aanvraag voor het bouwen van elf vrijstaande eensgezinswoningen met bijgebouwen of met een overdekt zwembad. De elf woningen zijn allemaal verschillend, maar worden gekenmerkt door eenzelfde bouwstijl en eenzelfde materiaalkeuze. Ze hebben maximaal twee bouwlagen en een schuine dakvorm. De woningen worden door middel van een verharde privé-weg ontsloten vanaf de Heidestraat-Noord.

De niet door gebouwen of verhardingen ingenomen oppervlakte wordt in de aanvraag volledig gezien als gemeenschappelijke tuinoppervlakte. Er is niet voorzien in afscheidingen tussen de verschillende woningen. Het bouwplan voorziet verder in twee vijvers op het domein. De grootste vijver dient om het afgevoerde regenwater van de woningen en verhardingen op te vangen.

Het gedeelte van de eigendom dat in het woonpark is gelegen, is volgens de gegevens op het plan 54.820 vierkante meter groot. Dat is minder dan 5,5 hectare. De eigendom bevindt zich in het zuidelijke deel, op de grens van het op het gewestplan aangeduide woonparkgebied, gekend als het Kapellenbos. Ten zuiden daarvan is het als bosgebied aangeduide Wolvenbosch gelegen.

Het is duidelijk dat het Kapellenbos ten tijde van de vaststelling van het gewestplan reeds aanzienlijk was bebouwd met woningen of villa's in het groen. Dit wordt bewezen door de bestaande toestand waarover de gewestplannen zijn gedrukt. Het gaat om een typisch woonpark met vooral grote villa's op uitgestrekte percelen. Dit lijkt overigens de reden te zijn waarom de percelen als woonpark zijn aangeduid, terwijl de aan de zuidelijke zijde van de Antitankgracht gelegen percelen als bosgebied werden behouden. Die bossen vormen een aanzienlijk aaneengesloten complex. Het gaat om de bossen van de families Kronacker, Speth en Geelhand de Merxem, gekend als De Oude Gracht, De Uitlegger en Beltenbos.

Het gaat om een bosrijke omgeving. De woningen in de omgeving zijn in een groene omgeving gebouwd. Toch is er geenszins een ontbossing van het goed. Het bij de aanvraag gevoegde inplantingsplan geeft alle op eigendom bestaande beplantingen aan. Alle relatief belangrijke bomen zijn gedetailleerd aangeduid met de specifieke inplantingsplaats en kenmerken. Er zijn 498 bomen over het hele terrein aangeduid met grote concentraties langs de zijde van de spoorlijn en langs de Antitankgracht. De bomen behelzen vooral eiken, beuken en esdoorns met een stamomtrek van meer dan 0,8 meter. Minder belangrijke bomen en onderbegroeiing zijn tekstueel aangegeven. In andere gevallen werd de begrenzing van een groep aangeduid.

Voor de inplanting van de woningen is zoveel mogelijk gezocht naar plaatsen waar weinig of geen begroeiing aanwezig was, of toch weinig bomen die op het plan als belangrijk waren aangeduid. Van de 498 aangeduide belangrijke bomen, die zich grotendeels situeren op het gedeelte van het goed dat

Stevaert

in het woonpark is gezoneerd, worden de volgende bomen gekapt voor de realisatie van de woningen en verhardingen er rond. Voor woning 1, twee bomen ; woning 2, acht bomen ; woning 3, geen bomen ; woning 4, geen bomen ; woning 5, vijf bomen ; woning 6, acht bomen ; woning 7, een boom ; woning 8, twee bomen ; woning 9, vier bomen ; woning 10, geen bomen ; woning 11, geen bomen. Voor de woningen werden in totaal 30 bomen gekapt. Voor de realisatie van de toegangsweg werden er 14 gekapt, en voor de vijvers respectievelijk 22 en 4. Alles samen worden 70 van de 498 belangrijke bomen gekapt. Deze kappingen zijn verspreid over het hele terrein, zodat het beboste karakter van het terrein zeker bewaard blijft.

In de beschreven optiek werd terecht beoordeeld dat het concept verenigbaar is met een goede plaatselijke ordening en met de bestemming 'woonpark', vastgesteld door het gewestplan. Alle hierboven geciteerde bepalingen van het artikel 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 en van de omzendbrief van 8 juli 1997 werden nageleefd. Bovendien werd aan de vergunning de voorwaarde gekoppeld dat het niet-bebouwde deel van het perceel moet worden aangelegd met hoogstammig groen, terwijl het bestaande hoogstammig groen moet worden bewaard. Verder werd nog opgelegd dat met uitzondering van de nodige toegangen, het groen langs alle zijden van het perceel moet worden aangebracht. Slechts 10 percent van de perceelsoppervlakte mag worden ingenomen voor het aanleggen van verhardingen. Het boskarakter van de grond blijft dus gegarandeerd.

De vraag is of hier wel sprake is van ontbossing zoals bepaald in artikel 90bis van het bosdecreet. Dit artikel bepaalt dat ontbossing verboden is, tenzij mits naleving van de voorschriften van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw en na advies van bosbeheer. Het artikel bepaalt verder dat een vergunning tot ontbossing overeenkomstig de wet op de ruimtelijke ordening en stedenbouw, slechts wordt verleend wanneer deze ontbossing gebeurt voor de uitvoering van werken van algemeen belang die in overeenstemming zijn met de geldende plannen van aanleg.

Hier kan worden opgemerkt dat het voorgenomen project zeker in overeenstemming is met de geldende gewestplansbestemming 'woonpark'. Artikel 4.15 van het bosdecreet definieert ontbossing als 'het vellen of gedeeltelijk vellen van een bos waardoor dit bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt'. Artikel 3 definieert een bos als 'de oppervlakte waar-

van de bomen en de houtachtige struikvegetatie het belangrijkste deel uitmaken en waartoe een eigen fauna en flora behoren'.

In het concrete geval blijkt duidelijk dat het goed geenszins ontbost werd, zelfs niet gedeeltelijk. Uit de beschrijving blijkt dat voor de woningen slechts enkele of zelfs geen bomen worden gekapt. Er kan dan ook niet worden gesproken van een ontbossing van het goed, waardoor dit bos geheel of gedeeltelijk zou verdwijnen. Het bos blijft behouden. Alleen waar wegen of gebouwen moeten komen, worden enkele bomen gekapt. De voorwaarden in de vergunning impliceren overigens dat het boskarakter nog verder moet worden versterkt. Het gaat dus om het inplanten van woningen op een goed met boskarakter. Dit goed is evenwel gezoneerd in een woonpark en dus geenszins in een waardevol bosgebied of in een woonuitbreidingsgebied, zoals in sommige persberichten werd gezegd. Bovendien is het goed slechts 5,5 hectare groot in plaats van 15 hectare.

De aanvraag is volkomen in overeenstemming met de geldende bestemmingsvoorschriften. Het doet geen afbreuk aan het boskarakter. De uitbreiding van de werken gaat niet gepaard met een ontbossing zoals bedoeld in het bosdecreet. Het advies van bosbeheer was dus geenszins vereist.

Evenmin moest men evalueren of de aanvraag in de uitvoering van werken van algemeen belang paste, precies omdat het niet om een ontbossing gaat. In de veronderstelling dat het wel om een ontbossing zou gaan, zou dergelijk particulier woningbouwproject niet worden aanzien als de uitvoering van werken van algemeen belang. In dossiers waar wel wordt gevraagd om het goed geheel of gedeeltelijk te ontbossen, werden steeds consequent de bepalingen van artikel 90bis van het bosdecreet nageleefd. Afwijkingen daarop, in casu de toepassing van de bepaling die handelt over de uitvoering van werken van algemeen belang, zijn nog niet toegepast.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Blijkbaar moet een nieuw begrip worden ingevoerd : bosuitdunning. Het gaat maar om 70 bomen. Het is een kwestie van interpretatie : wanneer is er sprake van bosuitdunning en wanneer van ontbossing ?

Minister Steve Stevaert : In dit geval is alles perfect verlopen. Als we de gewestplannen als een vodge papier in de ene richting beschouwen, moeten we ze ook als een vodge papier in de andere richting

Stevaert

beschouwen. Als mensen rechten hebben, dan hebben ze die rechten. Alles is dan ook procedureel tot op de millimeter nagegaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanbevelingen voor kartings

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sauwens tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanbevelingen voor kartings.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de minister, in de krant van maandag 29 maart 1999 lezen we dat het ministerie van Ruimtelijke Ordening momenteel werkt aan een aanbevelingsbrief bestemd voor de gemeenten die op hun grondgebied een kartingbaan in een industriezone hebben liggen. Volgens uw woordvoerder is het de bedoeling een regelgeving uit te werken in het kader van het gemeentelijk structuurplan. In de aanbeveling wordt rekening gehouden met zowel het aspect ruimtelijke ordening als met de kartinguitbaters zelf. Nochtans zijn er een tijdje geleden in Limburg een aantal kartingbanen in industriegebieden gesloten. Intussen vraagt uw administratie in toepassing van de wet een herstelmaatregel conform artikel 68 paragraaf 1a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening.

Wilt u, zoals uw voorganger, minister Baldewijns, de toestand van de kartingbanen in industriezones regulariseren ? Op welke wijze zal dit gebeuren ? Is uw eigen administratie op de hoogte van uw principiële beslissing ? Zorgen de opeenvolgende tegenstrijdige signalen die nu reeds een jaar worden uitgezonden, niet voor verwarring en rechtsonzekerheid bij de betrokken uitbaters, het publiek en de gemeentebesturen ? Is het Vlaams beleid inzake ruimtelijke ordening gediend met dit soort tegenstrijdige uitspraken en met het huidige juridische kluwen, waarbij niemand nog weet waaraan hij zich moet houden ?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : In 1984 werd de wetgeving inzake ruimtelijke ordening gewijzigd. Sindsdien heeft men een bouwvergunning nodig om bepaalde gebruikswijzigingen van de hoofdfunctie uit te voeren. Als het gaat om een gebouw gelegen in een industriegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied, en als het nieuw gebruik bestaat uit het te koop of in ruil aanbieden van goederen en diensten, dan heeft men zo een vergunning nodig. De overgrote meerderheid van de in een industriegebied gelegen kartings beschikt niet over die bouwvergunning. De meesten hebben zelfs nooit een poging gedaan om deze aan te vragen. Ze zijn dus niet in orde met de wet. De juridische situatie is duidelijk. Ik begrijp dan ook niet dat u van een juridisch kluwen spreekt.

Mijn voorganger heeft wel gesprekken gevoerd met de BIK, een vereniging die de meeste kartinguitbaters groepeerde. Uit deze gesprekken is gebleken dat in de Vlaamse bestemmingsplannen onvoldoende ruimte is gelaten voor kartings, net zoals voor andere vormen van luidruchtige recreatie, zoals bijvoorbeeld motorcross.

Een oplossing in het kader van de planning is dus aangewezen. De plannen van aanleg – in het nieuwe ontwerp van decreet uitvoeringsplannen genoemd – moeten worden aangepast om, op plaatsen waar dit ruimtelijk verantwoord is, ruimte te maken voor dergelijke vormen van luidruchtige recreatie. In dit kader werkt mijn administratie inderdaad aan een brief die zal worden gericht aan de gemeenten met een karting op hun grondgebied. Deze planmatige oplossing ligt volledig in de lijn van het beleid van de laatste jaren. Ik denk dan aan de aanpak van de zonevreemde bedrijven en de zonevreemde voetbalvelden, die ook planmatig gebeurt.

Ik wil over het volgende wel geen misverstanden laten bestaan. Niet alle kartings in industriegebied zullen via een bestemmingswijziging kunnen worden geregulariseerd. In sommige gevallen zal dit ruimtelijk immers niet verantwoord zijn. Er werd trouwens advies ingewonnen van de GOM's. Ook bij deze instellingen blijkt er een grote terughoudendheid te bestaan tegen een omzetting van industriegebied in 'luidruchtige recreatie'. Dit zal geval per geval moeten worden bekeken.

De heer Johan Sauwens : Binnen welke termijn zal de brief waarvan u spreekt, verstuurd worden ?

Minister Steve Stevaert : Dit zal binnenkort gebeuren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bootdienst Zemst-Brussel

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bootdienst Zemst-Brussel.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, er is lange tijd sprake geweest van een bootbusdienst tussen Zemst en Brussel. De plannen bevonden zich reeds in een vergevorderde fase. In Zemst werd een nieuwe kade gebouwd voor deze bootbus.

Hoeveel heeft deze aanlegkade gekost ? Waren er al gegevens over de stopplaatsen en de vaartijden ? Wat zou de kostprijs voor de gemeenschap zijn ? Welke tarieven zou de reiziger moeten betalen ? Ik spreek in de voorwaardelijke wijs, omdat de effectieve ingebruikname van de vaarbus door omstandigheden niet zou doorgaan. Kan de minister de precieze reden hiervoor geven, en is dit definitief ?

In Zemst is er een sas. Het is dus logisch dat de bootbus voorbij het sas vertrekt. Toch zou de bootbusdienst ook kunnen worden ingezet tussen Wintam, Bornem en Zemst, met stopplaatsen in Puurs, Willebroek, Tisselt en Kapelle-op-den-Bos. De overstap in Zemst zou kunnen gebeuren zonder versassen. Dit werd ooit overwogen met een voetoverstap. Ziet de minister hier mogelijkheden ?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : De Lijn en de NV Zeekanaal onderzoeken de vraag van de kanaalgemeenten op welke wijze het zeekanaal Brussel-Schelde kan worden ingeschakeld voor het vervoer van personen in de woon-werkrelatie. Dit heeft geleid tot het concreet uitwerken van een proefproject. Zo kunnen in reële werkomstandigheden de mogelijkheden van het project en de aantrekkingskracht ervan op de markt worden onderzocht. Het proefproject werd zo beperkt mogelijk gehouden, name-

lijk met twee afvaarten uit Zemst in de ochtendspits en twee afvaarten uit Brussel tijdens de avondspits. Tussenin stopt de boot in Vilvoorde.

De sluis te Zemst wordt bereikbaar gemaakt via het inleggen van een bus die vertrekt vanuit Boom, en Willebroek en Kapelle-op-den-Bos aandoet. Op die manier kan een ruimer gebied worden bediend.

Voor de aanleg van de boot moesten geen nieuwe aanlegkades worden gebouwd. Wel werd de omgeving verbeterd in functie van het project. De kostprijs hiervan bedraagt ongeveer 1,5 miljoen frank. De totale kostprijs van het project wordt geraamd op 15 miljoen frank.

De tarieven voor de reiziger zijn deze die gangbaar zijn voor gelijkaardige verplaatsingen bij De Lijn.

De kanaalbus kan pas effectief in gebruik worden genomen nadat alle startvoorwaarden zijn vervuld, waarschijnlijk midden mei.

Wanneer het proefproject de doenbaarheid en aantrekkingskracht aantoonde, kan het worden uitgebreid. Het inzetten van de bootdienst tussen Wintam en Zemst kan daarbij worden overwogen. Tot nu toe werd met deze mogelijkheid geen rekening gehouden om de kostprijs van het project niet op te drijven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Leonard Quintelier tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over N42, primaire weg II te Herzele-Wijnhuize

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Quintelier tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over N42, primaire weg II te Herzele-Wijnhuize.

De heer Quintelier heeft het woord.

De heer Leonard Quintelier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de discussies over de N42, in het bijzonder over het tracé Wette- ren-Zottegem-Herzele-Geraardsbergen is niet nieuw. In de loop van de jaren zijn er heel wat al-

Quintelier

ternatieven geweest. In 1978 heeft men de knoop doorgehakt. Dit werd op het gewestplan vastgelegd, en vervolgens nog eens bijgestuurd.

Een paar weken geleden vernam ik via de pers dat er opmetingen worden uitgevoerd op het oude tracé van de N42, meer bepaald op het grondgebied van Herzele, wijk Wijnhuize. Het is de bedoeling het bestaande tracé opnieuw in te richten als doorgangsweg.

Bij het vernieuwen van de N42 werd sinds de jaren '70 duidelijk gekozen om deze verbindingsweg recht te trekken en vooral uit de dorpskernen te houden. In Oosterzele, Leeuwergem, Grotenberge en Ophasselt werd dit zo gerealiseerd, volgens het gewestplan Ninove-Geraardsbergen-Zottegem dat in mei 1978 werd vastgesteld en in 1980 werd bijgestuurd.

In Wijnhuize, waar de N42 zich door de bebouwde kom slingert, werd een rondweg van ongeveer 2,5 kilometer aangelegd. In functie van die weg werd een brug gebouwd aan de Schipstraat. In het RSV is deze interstedelijke weg als primaire weg, categorie II opgenomen. Deze weg moet volgens het structuurplan een vlot doorgaand verkeer toelaten met scheiding van de verkeersstromen. Het realiseren van die doelstelling op het bestaande tracé in Wijnhuize kan volgens mij geen waarborg zijn voor een goed woonklimaat en zeker niet voor een hogere verkeersveiligheid.

Het behoud van de doorweg te Wijnhuize betekent eveneens nieuwe onteigeningen en een aanpassing van het gewestplan, terwijl op het gewestplan in een rondweg ten oosten van het landelijke woongebied is voorzien. Daarvoor werden reeds gedeeltelijke onteigeningen doorgevoerd.

Mijnheer de minister, ik heb voor u de volgende concrete vragen. De eerste vraag is eigenlijk al achterhaald : is er opdracht gegeven om tot concrete uitvoeringsplannen over te gaan van de vooropgestelde doorweg door het woongebied van Wijnhuize ? Hoeveel woningen dienen te worden onteigend, welke oppervlakte aan landbouwgrond moet worden ingenomen, en op basis van welk plan kunnen deze onteigeningen worden bekrachtigd ? Hoeveel oppervlakte werd in functie van de reeds deels gerealiseerde rondweg onteigend ? Wat is daar de totale kostprijs van geweest : dus van de constructie van de brug en van de onteigende gronden en woningen ? Wanneer wordt de realisatie van deze doortocht, waar men nu mee bezig is, verwacht ? Wat gebeurt er met het tracé van de rond-

weg zoals die op het gewestplan is getekend, en met de reeds uitgevoerde brug, die al ongeveer 40 tot 45 miljoen frank heeft gekost ?

Mijnheer de minister, morgen moet ik naar een vergadering van het streekplatform. Ook daar zullen over deze zaak vragen worden gesteld. Het gaat hier immers om een sluitstuk van amper 2,5 kilometer dat ontbreekt tussen Wetteren en Geraardsbergen.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Quintelier, aan de administratie Wegen en Verkeer werd de opdracht gegeven om een technisch dossier op te maken voor de herinrichting van de bestaande gewestweg N42b te Wijnhuize.

Volgens het stedenbouwkundig voorontwerp dat in opdracht van de administratie door een extern bureau werd opgemaakt, dienen er op het grondgebied van de gemeente Herzele vier woningen of gedeelten van woningen te worden onteigend. De oppervlakte van de in te nemen landbouwgrond is bij deze stand van zaken nog niet berekend. Volgens een eerste raming zal het waarschijnlijk 1,5 hectare bedragen. Aangezien de studie van het technisch dossier nu moet worden aangevat, dient het overeenkomstige onteigeningsplan nog te worden opgemaakt.

In functie van de rondweg werd 3,35 hectare grond aangekocht voor een totaal bedrag van 11,281 miljoen frank. Voor de gewestweg N42 te Herzele is op het driejarenprogramma 1999-2001 een bedrag van 115 miljoen frank ingeschreven voor het jaar 2000.

Er zijn vooral vragen over wat er met de reservatiestrook dient te gebeuren. De reservatiestrook zoals die in het gewestplan is opgenomen, wordt niet geschrappt. Zoveel is duidelijk. Ook de brug blijft behouden. Voor de doortocht is wel het groene licht gegeven.

U hebt ook zelf een aantal cijfers gegeven. De brug heeft inderdaad 40 miljoen frank gekost.

De voorzitter : De heer Quintelier heeft het woord.

De heer Leonard Quintelier : Mijnheer de minister, bij de afweging die vooraf werd gemaakt tussen de doortocht of de rondweg, heeft men naar mijn gevoel geen rekening gehouden met de gedane investeringen. Dit stoort me. Op die manier laat men immers tientallen miljoenen aan nieuwe infrastructuur liggen. Misschien moet men nog wel decennia

Quintelier

wachten voor men dit zal gebruiken. Dit is absoluut geen efficiënt gebruik van gemeenschapsmiddelen.

Ik kan aanvaarden dat men vandaag zegt dat die oude weg die door een dorp slingert, maar in feite een primaire weg van categorie II is, op termijn moet worden heraangelegd. Als men er vandaag echter voor kiest om die weg tot elke prijs tussen de gevels te laten slingeren, dan vind ik dat qua verkeersveiligheid absoluut niet kunnen.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Quintelier, u bent niet tegen het vernieuwen van de bestaande weg. Dat is eigenlijk wat we nu doen. Daarnaast is het ook zo dat we de reservatiestrook niet schrappen.

Ten slotte wil ik ook nog het volgende duidelijk zeggen. Als blijkt dat deze oplossing niet voldoet, dan is die strook nog altijd mogelijk. De middelen die nu worden ingezet, zijn zeker geen verspilde middelen. De weg die er nu is, is immers toch aan verbetering toe.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bereikbaarheid van West-Vlaanderen per trein

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bereikbaarheid van West-Vlaanderen per trein.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de minister, u weet dat de provincie West-Vlaanderen als coördinerende instantie samen met acht West-Vlaamse arrondissementshoofdplaatsen in een globale nota aan de Vlaamse regering een zekere bezorgdheid heeft geuit inzake de bereikbaarheid van West-Vlaanderen per trein. Specifiek gaat het

hier over de treinverbindingen binnen West-Vlaanderen, maar vooral ook over deze met de aangrenzende landen.

Sinds vorig jaar is er tussen Brussel en Keulen sprake van een Thalys-verbinding, die werd doorgetrokken tot Parijs. Er zijn steeds meer geruchten dat de NMBS de rechtstreekse verbinding tussen Oostende en Keulen wil afbouwen en uiteindelijk zelfs doen verdwijnen, zodat Oostende, Brugge, Gent en zelfs Leuven geen rechtstreekse verbindingen meer behouden met Duitsland via Keulen, en via Keulen op het grote IC-net. Ook wat reizen naar Frankrijk betreft, in de andere richting, laat de NMBS zelfs vandaag al geen keuze meer aan de reizigers : zij moeten onmiddellijk kiezen voor een Thalys-verbinding.

De tactiek die de NMBS terzake hanteert, is eigenlijk bijzonder verontrustend. Eerst vertraagt men de bestaande verbindingen door bijkomende stopplaatsen in te lassen. Zo gaat men tussen Oostende en Keulen nu ook al een aantal malen stoppen, bijvoorbeeld in Beernem en Aalter. Op die manier verhoogt men de rijtijd, soms tot met een derde. De Thalys krijgt dan voorrang, zodat de gewone treinen in een minderwaardige positie worden geduwd.

Het zal de minister bekend zijn dat de Duitse spoorwegen op dit ogenblik een compleet nieuwe, zeer moderne lijn tussen Keulen en Frankfurt bouwen voor treinen met een heel hoge snelheid en nieuwe types treinstellen. Ook de Nederlandse spoorwegen hebben reeds een aantal van die stellingen besteld. Het zal dus wel de bedoeling zijn om rechtstreeks snelle treinen in te leggen naar Frankfurt vanuit Brussel. Maar waarom zouden die treinen niet doorrijden naar Oostende, via Gent en Brugge ? Is er aan die mogelijkheid voor de toekomst aandacht besteed ?

In de zomer van vorig jaar heeft de NMBS wel een aantal beslissingen genomen die onze treinverbindingen in feite nu reeds doen afnemen in plaats van ze te verbeteren. Zo is de enige Eurocity-verbinding die we hadden en die Dortmund met Oostende verbond, weggefallen. Dat is het eerste slachtoffer van de Thalys.

Vanuit Oostende werden reeds sinds 1997 alle internationale treinen naar Denemarken, Berlijn, München, Luxemburg, Frankrijk, Zwitserland en Italië beperkt tot Brussel. Blijkbaar is voor de NMBS alleen Brussel heilig. Voor Oost- en West-Vlaanderen zijn die rechtstreekse verbindingen blijkbaar van minder belang geworden. Naar

Bogaert

Frankrijk kan men alleen nog maar via de hogesnelheidstrein.

Ik heb het zelf uitgetest, en een mens houdt het niet voor mogelijk. Wie aan het NMBS-loket een treinticket van Brugge naar Reims vraagt, wordt automatisch via Parijs gestuurd. Hij moet in werkelijkheid 300 kilometer afleggen en is bijna een volledige dag onderweg. Hij moet extra reserveren en betalen, omdat alleen de Thalys wordt aangeboden. De nietsvermoedende bediende die zijn computer hanteert, krijgt automatisch die verbinding, terwijl er nog een andere verbinding bestaat die veel goedkoper is en veel sneller, want hij maakt geen omwegen. Deze wordt echter niet aangeboden door het systeem. Hier wordt dus gewoon gemanipuleerd ten voordele van de Thalys.

De NMBS vindt blijkbaar dat snelle treinen belangrijk zijn, maar dan alleen wanneer het de NMBS goed uitkomt. Een voorbeeld daarvan is de verbinding tussen Gent en Brussel. Geen lijn in België kent een hogere reizigersfrequentie dan deze lijn. De structuur van de lijn is van die aard dat ze geen enkele overweg of tussenstation heeft, en dat alle bochten die ertussen liggen in een grote straal zijn aangelegd. Dat zijn drie basisvoorwaarden voor een hogesnelheidslijn. Welnu, voor de NMBS is het de laagste prioriteit om daar snelheden te behalen van 160 kilometer per uur of meer. Dat is onbegrijpelijk.

Wanneer men zou tegenwerpen dat Oostende, Brugge en Gent ook nu reeds via een rechtstreekse Thalys-verbinding met Parijs zijn verbonden, wil ik toch even uitweiden over de achtergrond daarvan. U weet ongetwijfeld dat toen het Waalse gewest een bouwvergunning afleverde voor die HST-lijn van Halle naar de Franse grens, dit gebeurde onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de Waalse as hogesnelheidsverbindingen met Parijs zou krijgen. Voor Luik was dat evident, daar deze stad op het traject Brussel-Keulen ligt. Maar er moest nog een bijkomende verbinding komen vanuit Namen, over Charleroi en Bergen. Dat is gebeurd. Omdat de NMBS bang was dat Vlaanderen dit niet zomaar zou nemen, heeft de maatschappij twee Thalys-treinen vanuit Brussel naar Oostende verlengd.

Ondertussen heeft men de zogenaamde internationale verbinding van Brussel naar Rijsel, de verticale as in onze provincie, tussen Brugge en Kortrijk nog niet eens geschikt gemaakt om er met de nieuwe elektrische motortoestellen op te rijden. Die stellen zijn immers uitgerust met draaistroomtechniek. Om ze te kunnen gebruiken moet de signali-

satie op de spoorlijn worden ontstoord. Eens te meer was ook die Vlaamse lijn voor de NMBS geen prioriteit.

Via de autosnelweg rijdt men van Brugge naar Rijsel – dat is 70 kilometer – in drie kwartier. Met de trein doet men er 1 uur en 20 minuten over. Als er dan toch een snelle treinverbinding bestaat, zoals die van Moeskroen naar Rijsel, dan houdt men die in een bepaald station tien minuten op.

Ik kan daar nog mee doorgaan. Nemen we bijvoorbeeld de klassieke verbinding van Oostende met Rozendaal. Die verbinding werd vorig jaar vanaf Antwerpen gewoon opgeheven. De internationale verbinding tussen Knokke en Maastricht is eveneens opgeheven. Tussen haakjes kan hier worden gezegd dat de verbinding Luik-Maastricht wél werd behouden.

Ik maak me grote zorgen over de beslissingen die de NMBS de voorbije jaren heeft genomen. Ik heb het dan nog niet over de prijspolitiek. Weet u bijvoorbeeld dat men voor grensoverschrijdende treinverbindingen nog steeds toeslagen aanrekent, zogenaamd wegens te vervullen douaneformaliteiten die al lang niet meer moeten worden vervuld?

Tot besluit wil ik de minister enkele vragen stellen. Heeft hij, naar aanleiding van de nota die vanuit West-Vlaanderen aan de Vlaamse regering is bezorgd, met de NMBS besprekingen gevoerd over de verbetering of ten minste de vrijwaring van de treinverbindingen in en met de provincie? En zo ja, welke resultaten heeft dat opgeleverd?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik wil hier best antwoorden op de vraag van de heer Bogaert, voor zover dat tot mijn bevoegdheden behoort. Men mag zich echter niet vergissen, want ik ben minister Daerden niet. Al deze aspecten zijn federale bevoegdheden.

Als u de zaken bekijkt vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening en de problematiek van de Vlaamse Ruit, dan kan ik antwoorden dat er geen enkel probleem is om die provincie goed te ontsluiten. De afbakening van de Vlaamse Ruit als stedelijk netwerk op internationaal niveau gebeurde mee op basis van de centrale rol die dat gebied vervult en de hiermee samenhangende ontsluiting inzake verkeersinfrastructuur.

Dit betekent volstrekt niet dat andere gebieden in Vlaanderen daardoor minder ontwikkelingskansen krijgen. In het RSV, bladzijde 349 staat er : 'De be-

Stevaert

hoeften van de andere stedelijke gebieden krijgen door hun selectie voldoende aandacht. Hoogwaardige activiteiten in de andere stedelijke gebieden blijven mogelijk op het niveau van het betrokken stedelijk gebied en rekening houdend met de rol en het belang van het betrokken stedelijk gebied in Vlaanderen. De selectie van de Vlaamse Ruit betekent dat beleidsmatig de grote internationale potenties van dit stedelijk netwerk optimaler worden benut en uitgewerkt.'

Inzake spoorweginfrastructuur is West-Vlaanderen vrij goed uitgerust. Het beheer van die infrastructuur is niet mijn bevoegdheid. Het is een magere troost, maar over de toestand in Limburg zullen we het best niet hebben. Ik heb vragen bij het beeld dat u ophangt van Wallonië. Ik wil niet beweren dat er geen scheeftrekkingen zijn, maar ik betwijfel of men er over een goed treinaanbod beschikt. Ik hoop voor de Walen dat dit toch het geval is. In het kader van het gewestelijk expresnet is er toch een doorbraak gekomen, voor de andere aspecten gaat het uitsluitend om een federale bevoegdheid.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : De voorbeelden over de toestand in Wallonië zijn juist, en die toestand is voor mij niet aanvaardbaar. Over de bevoegdheden inzake het beheer hebt u gelijk. Dat neemt niet weg dat de Vlaamse overheid daar aandacht voor moet hebben, ook al kan ze vandaag niet rechtstreeks optreden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het taalgebruik bij De Lijn in Vlaams-Brabant

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het taalgebruik bij De Lijn in Vlaams-Brabant.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : De Vlaamse regering verbindt er zich in het actieplan Vlaams-Brabant toe het Vlaamse karakter in de gordel te handhaven en te verdedigen. Ieder detail heeft zijn belang bij dat streven. Geef toe, het is toch wel belachelijk dat twee Vlaamse ministers omzendbrieven naar de faciliteitengemeenten sturen, terwijl men anderzijds zou toelaten dat een Vlaamse instelling zelf faciliteiten creëert in Vlaams-Brabant.

Ik stelde u een tijdje geleden een schriftelijke vraag over de nieuwe bussen van De Lijn, die over een elektronische display beschikken om de bestemming aan te duiden. Dat gebeurt afwisselend in het Frans en in het Nederlands. De bussen van en naar Brussel gebruiken de helft van de tijd zeer opzichtig de Franstalige benaming van bestemmingen. Ook andere aankondigingen verschijnen wisselend in het Frans en in het Nederlands. Dat is volgens mij een overtreding op de taalwetgeving, en ik heb het hier niet over de faciliteitengemeenten maar over de rest van Vlaams-Brabant. Met de nieuwe elektronische middelen moet het toch technisch mogelijk zijn om in Vlaams-Brabant geen Franse opschriften te gebruiken.

Mijn schriftelijke vraag was of u al richtlijnen had verstrekt aan De Lijn om zich voortaan aan de taalwetgeving te houden. Ik was enigszins verwonderd toen u antwoordde dat de taalwetgeving wel degelijk wordt gerespecteerd. Ik geef toe dat dit een detail is, maar het gaat me om het principe. Misschien is het u ontgaan dat dit ook in homogene Nederlandstalige gemeenten gebeurt. Kunt u uw antwoord op mijn schriftelijke vraag herzien ?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Een bus heeft het kenmerk dat hij zich verplaatst, gelukkig maar. De Lijn heeft absoluut de opdracht om de taalwetgeving na te leven. Eventuele betwistingen kunnen worden voorgelegd aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

De oplossing voor het probleem dat u aanhaalt, mijnheer Van Nieuwenhuysen, zit in de nieuwe technologie. Er werd een global positioning system besteld, en dat zou het probleem oplossen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.12 uur.*
